

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 42

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 52
13 lutego 2009

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 126/2009 z dnia 12 lutego 2009 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw..... 1

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 127/2009 z dnia 12 lutego 2009 r. ustanawiające procedury i warunki sprzedaży zbóż znajdujących się w posiadaniu agencji płatniczych lub agencji interwencyjnych (Wersja skodyfikowana) .....** 3

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada

2009/121/WE:

★ **Decyzja Rady z dnia 18 grudnia 2008 r. odrzucająca wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie wdrożenia rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie stosowania substancji przeciwdrobnoustrojowych do usuwania zanieczyszczeń powierzchniowych z tuszek drobiowych⁽¹⁾ .....** 13

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2009/122/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 10 lutego 2009 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka ze Zjednoczonego Królestwa 16

2009/123/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 10 lutego 2009 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów zastępcy członka z Portugalii 17

Komisja

2009/124/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 4 lutego 2009 r. powołująca reprezentujących sektor prywatny członków grupy ekspertów Wspólne Forum UE ds. Cen Transferowych 18

2009/125/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 12 lutego 2009 r. w sprawie wkładu finansowego Wspólnoty w zwalczanie pomoru małych przeżuwaczy w Maroku 20

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia (WE) nr 761/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. dopuszczającego dobrowolny udział organizacji w systemie zarządzania środowiskiem i audytu środowiskowego we Wspólnocie (Dz.U. L 114 z 24.4.2001) (Polskie wydanie specjalne, rozdział 13, tom 26, s. 270) 22

Nota do czytelnika (patrz: wewnętrzna tylna strona okładki)

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 126/2009

z dnia 12 lutego 2009 r.

ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 13 lutego 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 lutego 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	IL	125,9
	JO	68,6
	MA	45,9
	TN	134,4
	TR	91,3
	ZZ	93,2
0707 00 05	JO	170,1
	MA	134,2
	TR	176,1
	ZZ	160,1
0709 90 70	MA	91,1
	TR	160,7
	ZZ	125,9
0709 90 80	EG	94,1
	ZZ	94,1
0805 10 20	EG	46,7
	IL	51,1
	MA	61,1
	TN	39,3
	TR	59,4
	ZZ	51,5
0805 20 10	IL	146,6
	MA	110,6
	ZZ	128,6
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	CN	72,2
	IL	91,5
	MA	161,0
	PK	51,5
	TR	63,8
	ZZ	88,0
0805 50 10	EG	44,9
	MA	55,8
	TR	64,8
	ZZ	55,2
0808 10 80	AR	91,9
	CA	90,4
	CL	67,8
	CN	82,2
	MK	32,6
	US	112,3
	ZZ	79,5
0808 20 50	AR	109,4
	CL	79,6
	CN	49,2
	US	101,4
	ZA	111,2
	ZZ	90,2

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 127/2009**z dnia 12 lutego 2009 r.****ustanawiające procedury i warunki sprzedaży zbóż znajdujących się w posiadaniu agencji płatniczych lub agencji interwencyjnych****(Wersja skodyfikowana)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 43 lit. f), w związku z jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2131/93 z dnia 28 lipca 1993 r. ustanawiające procedury i warunki sprzedaży zbóż znajdujących się w posiadaniu agencji interwencyjnych ⁽²⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione ⁽³⁾. Dla zapewnienia jasności i zrozumiałości powinno zostać skodyfikowane.
- (2) Agencja płatnicza lub agencja interwencyjna może skupować zboże albo za pomocą obowiązkowych środków interwencyjnych przewidzianych w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, albo za pomocą specjalnych środków interwencyjnych, określonych w art. 47 tego rozporządzenia.
- (3) Zboża znajdujące się w posiadaniu agencji płatniczej lub agencji interwencyjnej muszą być sprzedawane bez dyskryminacji między nabywcami wspólnotowymi. System przetargowy w zasadzie pozwala na osiągnięcie tego celu. Jednakże w niektórych przypadkach musi być możliwe zastosowanie innych metod sprzedaży.
- (4) W celu zapewnienia jednakowego traktowania wszystkich zainteresowanych stron we Wspólnocie, ogłoszenia o przetargu muszą być publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i należy przewidzieć racjonalny okres czasu między datą publikacji a pierwszym terminem składania ofert przetargowych. Jednakże taka publikacja nie jest konieczna przy ilościach mniejszych niż 5 000 ton.

- (5) Produkty znajdujące się w zapasach agencji interwencyjnych są przeznaczone przede wszystkim do spożycia przez ludzi i zwierzęta w celu uwzględnienia szczególnych sytuacji na rynku zbóż. Jednakże ze względu na ilość i jakość produktów znajdujących się w zapasach może czasowo i sporadycznie zaistnieć konieczność ich zbytu do innego wykorzystania, w szczególności w celu przestrzegania zobowiązań Wspólnoty, w przypadku gdy stan zapasów to uzasadnia oraz gdy zaopatrzenie tradycyjnego rynku spożywczego nie jest zagrożone.
- (6) Zwiększenie ilości zbóż przetwarzanych na potrzeby produkcji biopaliw w transporcie wspólnotowym jest jednym ze środków mających na celu spełnianie zobowiązań wspólnotowych w zakresie ochrony środowiska. Promowanie wykorzystania biopaliw może umożliwić otwarcie nowego rynku dla produktów rolnych pochodzących z zapasów interwencyjnych państw członkowskich, pod warunkiem że warunki cenowe mające zastosowanie do sprzedaży zbóż zostaną dostosowane do tego specyficznego rynku. Jednak zakup zbóż przeznaczonych do produkcji bioetanolu i jego wykorzystanie jako biopaliwa mogą być szczególnie trudne. Należy zatem przewidzieć dla takich przypadków możliwość wykorzystania zapasów interwencyjnych na szczególnych warunkach cenowych.
- (7) Sprzedaży zapasów interwencyjnych zbóż na rynku wspólnotowym dokonuje się w zależności od dostępności zapasów oraz sytuacji na rynkach. Na sprzedaż tę mogą mieć wpływ lub może być ona uzależniona od szczególnych lub wyjątkowych okoliczności, jakie mogą zaistnieć na wspomnianych rynkach, zatem w takich przypadkach powinna ona uwzględniać podobne okoliczności. W tym celu należy ustalić warunki cenowe pozwalające, z jednej strony, na uniknięcie zakłóceń na rynku, a z drugiej strony – na przeprowadzenie sprzedaży w zależności od wymienionych okoliczności. Ten podwójny cel można osiągnąć, jeżeli cena sprzedaży, przy uwzględnieniu jakości zbóż wystawionych do przetargu, odpowiada cenie na danym rynku konsumenckim, biorąc pod uwagę koszty transportu.
- (8) Sprzedaż zbóż celem ich wywozu powinna być realizowana po cenach ustalonych dla każdego przypadku osobno z uwzględnieniem tendencji i potrzeb na rynku. Sprzedaż taka nie powinna pociągać za sobą zakłóceń na niekorzyść wywozu w ramach wolnego rynku. Dlatego też Komisja powinna ustalić na podstawie przedłożonych ofert przetargowych minimalną cenę sprzedaży.

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 191 z 31.7.1993, s. 76.⁽³⁾ Zob. załącznik II.

- (9) Komisja ustala cenę sprzedaży z uwzględnieniem wszystkich danych dostępnych w dniu składania ofert przetargowych. W celu zapobiegania spekulacjom i zapewnienia jednakowych warunków wszystkim zainteresowanym przetargiem, niezbędne jest, aby przedkładanej ofercie towarzyszył wniosek o pozwolenie na wywóz, w stosownych przypadkach, razem z wnioskiem o wcześniejsze ustalenie refundacji lub wyrównawczej opłaty wywozowej.
- (10) Oferty przedkładane w stosunku do różnych partii są porównywalne jedynie dla zbóż znajdujących się w identycznych warunkach. Zboża objęte przetargiem są składowane w różnych miejscach. Można zapewnić większą porównywalność dzięki zwróceniu oferentowi, który wygrał przetarg, najniższych kosztów transportu między miejscem składowania zboża i miejscem jego wyjścia. Jednakże ze względów budżetowych zwrot ten może być wypłacony jedynie w odniesieniu do miejsca wyjścia, do którego transport jest najmniej kosztowny. Miejsce to powinno być wyznaczone przez odniesienie do jego urządzeń technicznych przeznaczonych do wywozu zboża.
- (11) W państwach członkowskich, które nie dysponują portami morskimi, oferenci będą obciążeni wyższymi kosztami transportu zbóż przeznaczonych do sprzedaży. Z tego względu zboża z tych państw członkowskich są trudniejsze do wywozu, co przyczynia się w szczególności do ich dłuższego interwencyjnego składowania i dodatkowych kosztów dla budżetu Wspólnoty. Należy przewidzieć zatem możliwość finansowania, w niektórych przypadkach, najniższych kosztów transportu między miejscem składowania, a miejscem wyjścia w celu zapewnienia porównywalnych ofert.
- (12) Porty Rijeka i Split w Chorwacji były tradycyjnymi portami załadunku dla krajów Europy Środkowej przed ich przystąpieniem do Unii Europejskiej. Należy zatem uznać Rijekę i Split jako miejsca wyjścia możliwe do uwzględnienia przy obliczaniu kosztów transportu, które mogą być zwrócone w przypadku wywozu.
- (13) Prawidłowy przebieg przetargu jest możliwy jedynie wtedy, gdy zainteresowani składają poważne oferty. Cel ten może być osiągnięty przez ustanowienie zabezpieczenia zwracanego w chwili wpłacenia ceny sprzedaży w wyznaczonym terminie.
- (14) W przypadku przetargów na wywóz należy zapewnić, aby zboże nie zostało wprowadzone z powrotem na rynek Wspólnoty. Istnieje takie ryzyko, jeśli cena sprzedaży jest niższa niż cena minimalna, która obowiązuje w przypadku ponownej sprzedaży na rynku wewnętrznym. Należy zatem przewidzieć dla tych przypadków ustanowienie drugiego zabezpieczenia, którego wysokość powinna być równa różnicy między ceną sprzedaży i ceną minimalną. Wobec tego zwrot zabezpieczenia może mieć miejsce jedynie wtedy, gdy oferent wygrywający przetarg zamierzający dokonać wywozu zboża dostarczy dowodów określonych w art. 16 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych dla produktów rolnych ⁽¹⁾.
- (15) W celu umożliwienia właściwego zarządzania systemem interwencyjnym należy jasno określić informacje, jakie państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji, oraz zapewnić ich przekaz drogą elektroniczną.
- (16) W celu zapewnienia, aby zbyt zapasów interwencyjnych odbywał się w sposób szybki i dostosowany możliwie najlepiej do praktyk handlowych, należy ustanowić termin dla wykonania praw i obowiązków wynikających z przetargu.
- (17) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

SPRZEDAŻ W DRODZE PRZETARGU

Artykuł 1

Sprzedaż

1. Zboża zakupione przez agencje płatnicze lub agencje interwencyjne zwane dalej „agencjami interwencyjnymi” zgodnie z art. 11 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, wystawia się na sprzedaż w drodze przetargu lub, w przypadku odsprzedaży na rynku Wspólnoty, w drodze licytacji publicznej.

2. Dla celów niniejszego rozporządzenia „przetarg” oznacza konkurencję między zainteresowanymi stronami w odpowiedzi na zaproszenie do składania ofert, przy czym umowę na każdą partię zawiera się z oferentem, którego oferta jest najkorzystniejsza z ofert zgodnych z przepisami niniejszego rozporządzenia, a jej cena jest co najmniej równa minimalnej cenie sprzedaży ustalonej przez Komisję zgodnie z art. 14 ust. 2.

⁽¹⁾ Dz.U. L 102 z 17.4.1999, s. 11.

Artykuł 2**Otwarcie przetargu**

Decyzję o otwarciu przetargu podejmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 195 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007. W ramach tej decyzji określa się w szczególności:

- a) ilości oferowane w przetargu;
- b) termin końcowy składania ofert przetargowych w przypadku poszczególnych zaproszeń do przetargu, a w przypadku ciągłego przetargu początkowy i końcowy termin składania ofert.

Decyzję określoną w akapicie pierwszym podaje się do wiadomości wszystkich zainteresowanych stron poprzez jej ogłoszenie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Między datą tego ogłoszenia a ostatnim dniem pierwszego terminu składania ofert musi upłynąć okres co najmniej sześciu dni.

Artykuł 3**Ogłoszenie o przetargu**

1. Agencje interwencyjne sporządzają i publikują – co najmniej na cztery dni przed upływem pierwszego terminu składania ofert – ogłoszenie o przetargu zawierające:

- a) dodatkowe klauzule i warunki sprzedaży zgodne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia;
- b) główne właściwości fizyczne i technologiczne różnych partii, stwierdzone w chwili zakupu przez agencję interwencyjną lub w trakcie przeprowadzonych później kontroli;
- c) miejsca składowania oraz nazwisko i adres podmiotu składającego.

2. Agencje interwencyjne zapewniają odpowiednie udostępnianie ogłoszeń o przetargach, w szczególności poprzez wystawianie ogłoszeń w swoich siedzibach oraz przez ich publikowanie na swojej stronie internetowej lub na stronie internetowej

właściwego ministerstwa. W przypadku przetargów stałych agencje interwencyjne określają terminy składania ofert dla każdego przetargu częściowego.

3. Ogłoszenie o przetargu określa minimalne ilości, do których muszą się odnosić oferty przetargowe.

4. Ogłoszenie to, wraz ze wszystkimi jego zmianami, przekazuje się Komisji przed upływem pierwszego terminu składania ofert przetargowych.

Artykuł 4**Jakość zbóż**

Agencje interwencyjne podejmują wszelkie środki niezbędne do umożliwienia zainteresowanym stronom oceny jakości wystawianego na sprzedaż zboża przed złożeniem ofert.

Artykuł 5**Oferty**

1. Oferty przetargowe sporządza się w odniesieniu do jakości rzeczywistej partii zboża, której dotyczy oferta.

2. Złożone oferty nie mogą być ani zmienione ani wycofane.

3. Oferty są ważne wyłącznie wtedy, gdy towarzyszy im dowód wpłaty przez oferenta zabezpieczenia w wysokości 5 EUR za tonę.

ROZDZIAŁ II**SZCZEGÓLNE ZASADY DOTYCZĄCE SPRZEDAŻY NA RYNKU WSPÓLNOTY****Artykuł 6****Ograniczenia przetargu**

1. Artykułu 2 nie stosuje się do przetargów obejmujących ilości mniejsze niż 5 000 ton.

2. Przetarg przewidziany w art. 2 może być ograniczony do określonych sposobów wykorzystania i/lub do określonych przeznaczeń.

Artykuł 7

Dodatkowe warunki przetargu

1. Mają zastosowanie następujące dodatkowe warunki przetargu:

- a) w przypadku odsprzedaży w ciągu trzech pierwszych miesięcy roku gospodarczego kukurydzy i sorgo oraz w ciągu dwóch pierwszych miesięcy roku gospodarczego pszenicy zwyczajnej, pszenicy durum i jęczmienia przyjęta oferta odpowiada co najmniej cenie interwencyjnej obowiązującej w jedenastym miesiącu minionego roku gospodarczego, podwyższonej o przyrost miesięczny ustalony dla tego samego roku gospodarczego;
- b) w przypadku odsprzedaży w pozostałym okresie roku gospodarczego oferta w żadnym przypadku nie może być niższa od ceny interwencyjnej obowiązującej w ostatnim dniu składania ofert; jednak ceny interwencyjne, jakie należy uwzględnić w dwunastym miesiącu roku gospodarczego, stanowią ceny obowiązujące w jedenastym miesiącu, podwyższone o przyrost miesięczny.

W odniesieniu do przyjętych ofert minimalną cenę sprzedaży ustala się na poziomie, który nie spowoduje zakłóceń na rynkach zbóż i która jest równa cenie stwierdzonej dla takiej samej jakości i dla reprezentatywnej ilości na rynku w miejscu składowania lub, jeśli jest to niemożliwe, na najbliższym rynku, z uwzględnieniem kosztów transportu.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 sprzedaż na rynku wspólnotowym może zostać zorganizowana w ramach specjalnego przetargu w celu przetworzenia zbóż na bioetanol i wykorzystanie go do produkcji biopaliw we Wspólnocie, pod warunkiem że tradycyjny rynek spożywczy nie jest zagrożony. W takim przypadku minimalna cena sprzedaży jest równa co najmniej cenie stwierdzonej dla takiej samej jakości i dla reprezentatywnej ilości na rynkach produktów związanych z produkcją biopaliw, z uwzględnieniem kosztów transportu.

3. W przypadku gdy w danym roku gospodarczym okazuje się, że powstały zakłócenia w prawidłowym funkcjonowaniu wspólnej organizacji rynku, spowodowane zwłaszcza trudnościami w sprzedaży zbóż po cenach zgodnych z ust. 1 lub w przypadku wystąpienia wyjątkowych okoliczności, sprzedaż na rynku wspólnotowym może zostać zorganizowana w oparciu o specjalny przetarg, na szczególnych warunkach sprzedaży i po cenach określonych zgodnie z procedurą określoną w art. 195 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

Artykuł 8

Powiadomienie Komisji o przebiegu procedury przetargowej

Zainteresowane państwo członkowskie powiadamia Komisję w ciągu drugiego miesiąca następującego po miesiącu

zamknięcia zaproszenia do przetargu o przebiegu procedury przetargowej, wskazując w szczególności średnie ceny zbytu różnych partii zboża oraz sprzedane ilości.

ROZDZIAŁ III

SZCZEGÓLNE ZASADY DOTYCZĄCE SPRZEDAŻY NA WYWÓZ

Artykuł 9

Ogłoszenie o przetargu

1. W ogłoszeniu o przetargu, przewidzianym w art. 3, agencja interwencyjna wskazuje dla każdej partii zboża port lub miejsce wyjścia, do którego można dotrzeć przy najmniejszych kosztach transportu i którego urządzenia techniczne są wystarczające do celów wywozu zbóż objętych przetargiem.

Agencja interwencyjna zwraca oferentowi, który wygrał przetarg, koszty najtańszego transportu między miejscem składowania i miejscem załadunku w porcie lub miejscem wyjścia, wskazanym w pierwszym akapicie, w odniesieniu do wywiezionych ilości zboża. W szczególnych przypadkach, można podjąć decyzję zgodnie z procedurą określoną w art. 195 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 o zapewnieniu transportu przez agencję interwencyjną na takich samych zasadach.

2. Jeśli państwo członkowskie nie posiada portu morskiego, można, według procedury określonej w art. 195 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, odstąpić od ust. 1 niniejszego artykułu i zapewnić, w przypadku wywozu z portu morskiego, finansowanie najniższych kosztów transportu między miejscem składowania a rzeczywistym miejscem wyjścia w ramach maksymalnych kwot wskazanych w zaproszeniu do składania ofert przetargowych.

Do celów niniejszego ustępu porty Rijeka i Split w Chorwacji można uznać za miejsca wyjścia.

3. Agencja interwencyjna określa w przypadku przetargu ciągłego końcowe terminy składania ofert przetargowych dotyczące każdego przetargu częściowego.

Artykuł 10

Oferty

1. Możliwe jest niedopuszczenie przedłożonych ofert przetargowych na podstawie art. 47 rozporządzenia Komisji (WE) nr 376/2008 ⁽¹⁾.

2. Oferty mogą być odrzucone, jeśli dotyczą partii mniejszych niż 500 ton.

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 26.4.2008, s. 3.

3. Oferty mogą określać, iż są ważne tylko w odniesieniu do określonych ilości.

4. Oferty są uznawane za dotyczące zboża dostarczonego, ale nie wyładowanego w porcie lub miejscu wyjścia określonym w art. 9 ust. 1.

5. Bez uszczerbku dla przepisów art. 5 ust. 1 oferty są ważne wyłącznie wtedy, gdy towarzyszy im wniosek o pozwolenie na wywóz wraz z wnioskiem o wcześniejsze wyznaczenie refundacji wywozowej lub opłaty wyrównawczej odpowiednio do danego miejsca przeznaczenia. Wszystkie kraje, dla których stosuje się taką samą stawkę refundacji wywozowej lub opłaty wyrównawczej uznaje się za jedno miejsce „przeznaczenia”.

Artykuł 11

Określenie terminu ważności pozwoleń na wywóz

W drodze odstępstwa od przepisów art. 22 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 376/2008, pozwolenia na wywóz wydawane na mocy niniejszego rozporządzenia, uznaje się dla celów określania terminu ich ważności, za wydane w ostatnim dniu terminu do składania ofert przetargowych.

Artykuł 12

Szczególny warunek unieważnienia umowy

W przypadku, gdy wniosek o pozwolenie na wywóz przedstawiony przez zwycięzcę przetargu na podstawie art. 10 ust. 5 oparty jest na art. 47 rozporządzenia (WE) nr 376/2008, agencja interwencyjna unieważnia umowę w odniesieniu do ilości, dla których pozwolenie nie zostało wydane zgodnie z tym artykułem.

Artykuł 13

Szczególny dowód dokonania formalności celnych

W drodze odstępstwa od art. 16 rozporządzenia (WE) nr 800/1999, dla wypłaty refundacji nie wymaga się dowodu dokonania przywozowych formalności celnych, pod warunkiem że podmiot gospodarczy dostarczy dowód potwierdzający opuszczenie obszaru celnego Wspólnoty przez przynajmniej 1 500 ton produktów zbożowych na statku morskim, w przypadku gdy:

- a) refundacja stosowana w dniu złożenia ofert przetargowych różni się wyłącznie dla Szwajcarii lub Lichtensteinu, z jednej strony, dla „innych państw trzecich”, z drugiej strony;
- b) oferent, który wygrał przetarg, ustalił z góry najniższą znormalizowaną kwotę refundacji, która jest inna niż wysokość kwoty refundacji stosowanej dla Szwajcarii lub Lichtensteinu.

Dowód taki stanowi jeden z wpisów znajdujących się w załączniku I, poświadczony przez właściwe organy, na formularzu kontrolnym określonym w art. 8 rozporządzenia (WE) nr 800/1999, na jednolitym dokumencie administracyjnym lub dokumencie krajowym potwierdzającym opuszczenie obszaru celnego Wspólnoty.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY WSPÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 14

Cena minimalna i przydział ofert

1. Z upływem każdego terminu przewidzianego na składanie ofert przetargowych, zainteresowane państwo członkowskie przesyła Komisji listę ofert, bez podania nazw lub nazwisk, podając w odniesieniu do każdej z nich w szczególności numer partii, ilość, cenę oraz wzrosty cen i ich redukcje.

2. Zgodnie z procedurą określoną w art. 195 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 Komisja wyznacza minimalną cenę sprzedaży lub postanawia nie podjąć działań w odniesieniu do otrzymanych ofert przetargowych.

3. W odniesieniu do przetargów na wywóz minimalna cena sprzedaży jest ustalana na takim poziomie, który nie zakłóca pozostałych operacji wywozowych.

Artykuł 15

Powiadomienie oferentów

Agencje interwencyjne informują niezwłocznie wszystkich oferentów o statusie ich ofert. W terminie trzech dni roboczych od daty tego zawiadomienia kieruje ona do zwycięzców przetargu listem poleconym lub pisemnym środkiem telekomunikacji deklarację o udzieleniu zamówienia.

Artykuł 16

Zapłata za zboże

Zwycięzcy przetargu płacą za zboże przed odbiorem, lecz najpóźniej w terminie jednego miesiąca od daty przekazania deklaracji określonej w art. 15. Ponoszą oni ryzyko i koszty składowania zboża nieodebranego w terminie płatności.

Zboża przyznane i nieodebrane w terminie płatności uważa się za odprowadzone ze wszystkimi konsekwencjami z dniem upływu tego terminu. W takim przypadku, w odniesieniu do sprzedaży na rynku wewnętrznym, cenę oferty dostosowuje się w zależności od cech jakościowych opisanych w ogłoszeniu o przetargu.

Przy sprzedaży z przeznaczeniem na wywóz cena do zapłaty równa jest cenie zawartej w ofercie zwiększonej o miesięczny przyrost, jeśli odbiór ma miejsce w kolejnym miesiącu po przyznaniu umowy.

Jeśli zwycięzca przetargu nie zapłacił za zboże w terminie ustanowionym w pierwszym akapicie, agencja interwencyjna unieważnia umowę w odniesieniu do ilości, za które nie zapłacono.

Artykuł 17

Złożenie, zwrot i zatrzymanie zabezpieczenia

1. Zabezpieczenie określone w niniejszym rozporządzeniu wnosi się zgodnie z tytułami II i III rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2220/85 ⁽¹⁾.

2. Zabezpieczenie przewidziane w art. 5 ust. 3 podlega zwrotowi dla ilości zboża, dla których:

a) nie udzielono zamówienia;

b) dokonano płatności ceny sprzedaży w wyznaczonym terminie i w przypadku sprzedaży z przeznaczeniem na wywóz oraz w przypadku, gdy zapłacona cena jest niższa od ceny minimalnej dla odsprzedaży na rynku Wspólnoty, zgodnie z art. 7 wniesiono zabezpieczenie pokrywające różnicę między tymi dwoma cenami.

3. Zwalnia się zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 2 lit. b), w odniesieniu do ilości, dla których:

a) wykazano, że produkt nie nadaje się do spożycia przez ludzi i przez zwierzęta;

b) wykazano, że formalności celne dotyczące wywozu poza obszar celny Wspólnoty i przywozu do jednego z krajów trzecich uwzględnionego w ramach przetargu zostały zakończone. Dowody wywozu poza obszar celny Wspólnoty i przywozu do kraju trzeciego są dostarczane według zasad określonych w art. 7 i art. 16 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 800/1999;

c) pozwolenie nie zostało wydane zgodnie z art. 47 rozporządzenia (WE) nr 376/2008;

d) umowa została rozwiązana zgodnie z art. 16 akapitem czwartym.

4. Zabezpieczenie przewidziane w art. 5 ust. 3 ulega przypadkowi w odniesieniu do ilości, co do których:

a) zabezpieczenie złożone w celu wydania pozwolenia na wywóz uległo przypadkowi;

b) z wyjątkiem przypadków siły wyższej, nie dokonano zapłaty w terminie ustanowionym w art. 16.

5. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie określone w ust. 2 lit. b) ulega przypadkowi dla ilości zboża, dla których dowód określony w ust. 3 lit. b) nie został dostarczony w terminie ustanowionym w art. 49 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 800/1999.

Artykuł 18

Ogłoszenie reprezentatywnych cen rynkowych

W odniesieniu do każdego zboża, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, każde państwo członkowskie przekazuje drogą elektroniczną do Komisji, najpóźniej w każdą środę o godz. 12.00 (czasu obowiązującego w Brukseli), reprezentatywne ceny rynkowe wyrażone w walucie krajowej za tonę. Ceny te powinny być ustalane regularnie, w sposób niezależny i przejrzysty.

Państwa członkowskie podają przede wszystkim właściwości jakościowe każdego zboża, etap wprowadzenia do obrotu, jak również miejsce notowania.

Artykuł 19

Uchylenie

Rozporządzenie (EWG) nr 2131/93 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

⁽¹⁾ Dz.U. L 205 z 3.8.1985, s. 5.

Artykuł 20

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 lutego 2009 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Wpisy, o których mowa w art. 13 akapit drugi

— w języku bułgarskim:	Износ на зърнени култури по море — член 13, втора алинея от Регламент (ЕО) № 127/2009
— w języku hiszpańskim:	Exportación de cereales por vía marítima; artículo 13, párrafo segundo, del Reglamento (CE) n.º 127/2009
— w języku czeskim:	Vývoz obilovin po moři – čl. 13 druhý pododstavec nařízení (ES) č. 127/2009
— w języku duńskim:	Eksport af korn ad søvejen — Artikel 13, stk. 2, i forordning (EF) nr. 127/2009
— w języku niemieckim:	Getreideausfuhr auf dem Seeweg — Verordnung (EG) Nr. 127/2009, Artikel 13 Absatz 2
— w języku estońskim:	Teravilja eksport meritsi – määruse (EÜ) nr 127/2009 artikli 13 teine lõik
— w języku greckim:	Εξαγωγή σιτηρών διά θαλάσσης — Άρθρο 13 δεύτερο εδάφιο του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 127/2009
— w języku angielskim:	Export of cereals by sea — second paragraph of Article 13 of Regulation (EC) No 127/2009
— w języku francuskim:	Exportation de céréales par voie maritime — Règlement (CE) n.º 127/2009, article 13, deuxième alinéa
— w języku irlandzkim:	Onnmhairiú gránach ar muir — an dara mir d' Airteagal 13 de Rialachán (CE) Uimh. 127/2009
— w języku włoskim:	Esportazione di cereali per via marittima — articolo 13, secondo comma, del regolamento (CE) n. 127/2009
— w języku łotewskim:	Labības izvešana pa jūras ceļiem – Regular (EK) Nr. 127/2009 13. panta otrā daļa
— w języku litewskim:	Grūdų eksportas jūra – Reglamento (EB) Nr. 127/2009 13 straipsnio antra pastraipa
— w języku węgierskim:	Gabonafélék exportja tengeri úton – 127/2009/EK rendelet 13. cikkének második albekezdése
— w języku maltańskim:	L-esportazzjoni ta' ċereali bil-baħar – L-Artikolu 13, it-tieni subparagrafu, tar-Regolament (KE) Nru 127/2009
— w języku niderlandzkim:	Uitvoer van graan over zee — Artikel 13, tweede alinea, van Verordening (EG) nr. 127/2009
— w języku polskim:	Wywóz zbóż drogą morską – art. 13 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 127/2009
— w języku portugalskim:	Exportação de cereais por via marítima — Artigo 13.º, segundo parágrafo do Regulamento (CE) n.º 127/2009
— w języku rumuńskim:	Export de cereale pe cale maritimă – Regulamentul (CE) nr. 127/2009, articolul 13, al doilea paragraf
— w języku słowackim:	Vývoz obilnín po mori – článok 13 druhý odsek nariadenia (ES) č. 127/2009
— w języku słoweńskim:	Izvoz žit s pomorskim prometom – drugi odstavek člena 13 Uredbe (ES) št. 127/2009
— w języku fińskim:	Viljan vienti meritse – Asetuksen (EY) N:o 127/2009 13 artiklan toinen kohta
— w języku szwedzkim:	Export av spannmål genom sjötransport – artikel 13 andra stycket i förordning (EG) nr 127/2009

ZAŁĄCZNIK II

Uchylone rozporządzenie i jego kolejne zmiany

Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2131/93
(Dz.U. L 191 z 31.7.1993, s. 76)

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 120/94
(Dz.U. L 21 z 26.1.1994, s. 1)

Tylko artykuł 2

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2193/96
(Dz.U. L 293 z 16.11.1996, s. 1)

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 39/1999
(Dz.U. L 5 z 9.1.1999, s. 64)

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1630/2000
(Dz.U. L 187 z 26.7.2000, s. 24)

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 777/2004
(Dz.U. L 123 z 27.4.2004, s. 50)

Tylko artykuł 2

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2045/2004
(Dz.U. L 354 z 30.11.2004, s. 17)

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 749/2005
(Dz.U. L 126 z 19.5.2005, s. 10)

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1465/2006
(Dz.U. L 273 z 4.10.2006, s. 3)

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1996/2006
(Dz.U. L 398 z 30.12.2006, s. 1)

Tylko artykuł 4 i załącznik III

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 367/2007
(Dz.U. L 91 z 31.3.2007, s. 14)

Tylko artykuł 1

ZAŁĄCZNIK III

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 2131/93	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2 ust. 1	Artykuł 2
Artykuł 2 ust. 2	Artykuł 6 ust. 1
Artykuł 3	Artykuł 3
Artykuł 4	Artykuł 6 ust. 2
Artykuł 5	Artykuł 7
Artykuł 6	Artykuł 8
Artykuł 7 ust. 1	Artykuł 2
Artykuł 7 ust. 2	Artykuł 9 ust. 1
Artykuł 7 ust. 2a	Artykuł 9 ust. 2
Artykuł 7 ust. 3	Artykuł 9 ust. 3
Artykuł 8	Artykuł 10 ust. 2–5
Artykuł 9	Artykuł 11
Artykuł 10	Artykuł 14
Artykuł 11	Artykuł 12
Artykuł 12	Artykuł 3
Artykuł 12a	Artykuł 18
Artykuł 13 ust. 2	Artykuł 5 ust. 1
Artykuł 13 ust. 3	Artykuł 10 ust. 1
Artykuł 13 ust. 4 akapit pierwszy	Artykuł 5 ust. 2
Artykuł 13 ust. 4 akapit drugi	Artykuł 5 ust. 3
Artykuł 14	Artykuł 4
Artykuł 15	Artykuł 15
Artykuł 16	Artykuł 16
Artykuł 17 ust. 1	Artykuł 17 ust. 1
Artykuł 17 ust. 2 zdanie wprowadzające	Artykuł 17 ust. 2 zdanie wprowadzające
Artykuł 17 ust. 2 tiret pierwsze	Artykuł 17 ust. 2 lit. a)
Artykuł 17 ust. 2 tiret drugie	Artykuł 17 ust. 2 lit. b)
Artykuł 17 ust. 3 zdanie wprowadzające	Artykuł 17 ust. 3 zdanie wprowadzające
Artykuł 17 ust. 3 tiret pierwsze	Artykuł 17 ust. 3 lit. a)
Artykuł 17 ust. 3 tiret drugie	Artykuł 17 ust. 3 lit. b)
Artykuł 17 ust. 3 tiret trzecie	Artykuł 17 ust. 3 lit. c)
Artykuł 17 ust. 3 tiret czwarte	Artykuł 17 ust. 3 lit. d)
Artykuł 17 ust. 4 zdanie wprowadzające	Artykuł 17 ust. 4 zdanie wprowadzające
Artykuł 17 ust. 4 tiret pierwsze	Artykuł 17 ust. 4 lit. a)
Artykuł 17 ust. 4 tiret drugie	Artykuł 17 ust. 4 lit. b)
Artykuł 17 ust. 5	Artykuł 17 ust. 5
Artykuł 17a akapit pierwszy zdanie wprowadzające	Artykuł 13 akapit pierwszy zdanie wprowadzające
Artykuł 17a akapit pierwszy tiret pierwsze	Artykuł 13 akapit pierwszy lit. a)
Artykuł 17a akapit pierwszy tiret drugie	Artykuł 13 akapit pierwszy lit. b)
Artykuł 17a akapit pierwszy część końcowa	Artykuł 13 akapit pierwszy zdanie wprowadzające
Artykuł 17a akapit drugi	Artykuł 13 akapit drugi
Artykuł 18	—
—	Artykuł 19
Artykuł 19	Artykuł 20
Załącznik	Załącznik I
—	Załącznik II
—	Załącznik III

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 18 grudnia 2008 r.

odrzucająca wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie wdrożenia rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie stosowania substancji przeciwdrobnoustrojowych do usuwania zanieczyszczeń powierzchniowych z tuszek drobiowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2009/121/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 202,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego⁽¹⁾, w szczególności jego art. 3 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie wdrożenia rozporządzenia (WE) nr 853/2004 w zakresie stosowania substancji przeciwdrobnoustrojowych do usuwania zanieczyszczeń powierzchniowych z tuszek drobiowych,

uwzględniając decyzję Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽²⁾, w szczególności jej art. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 853/2004 ustanawia szczególne przepisy dla przedsiębiorstw sektora spożywczego w zakresie higieny żywności pochodzenia zwierzęcego. Stanowi ono, że przedsiębiorstwa sektora spożywczego w celu usunięcia zanieczyszczeń powierzchniowych

z produktów pochodzenia zwierzęcego nie mogą stosować żadnych substancji poza wodą, chyba że stosowanie danej substancji zostało zatwierdzone zgodnie z przedmiotowym rozporządzeniem.

(2) Realizując polityki Wspólnoty, należy zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia ludzi. Przyjmowane przez Wspólnotę środki dotyczące żywności i paszy muszą opierać się na odpowiedniej ocenie potencjalnych zagrożeń dla zdrowia ludzi i zwierząt oraz – uwzględniając istniejące dowody naukowe – prowadzić do utrzymania lub, jeżeli jest to naukowo uzasadnione, do zwiększenia poziomu ochrony zdrowia ludzi i zwierząt gwarantowanej we Wspólnocie. Głównym priorytetem we Wspólnocie jest przestrzeganie rygorystycznych norm higieny w całym łańcuchu produkcyjnym żywności oraz unikanie lub zakaz stosowania substancji, które potencjalnie mogą służyć ukrywaniu złych praktyk higienicznych.

(3) Ponadto przy realizacji polityk wspólnotowych należy zagwarantować wysoki poziom ochrony środowiska zarówno w aktach prawnych dotyczących samej polityki ochrony środowiska, jak i poprzez uwzględnianie wymagań polityki ochrony środowiska przy określaniu i realizacji innych polityk i działań wspólnotowych.

(4) We wniosku Komisji podkreśla się, że kilka substancji przeciwdrobnoustrojowych, takich jak dwutlenek chloru, chloryn sodowy zakwaszony, fosforan trójsodowy oraz nadtlenukwas, które są stosowane do usuwania zanieczyszczeń powierzchniowych z tuszek drobiowych, może stanowić zagrożenie dla środowiska wodnego, dla zdrowia pracowników systemów odprowadzania ścieków oraz dla działania i wydajności systemów kanalizacji lub

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

- stacji oczyszczania. Stosowanie substancji przeciwdrobnoustrojowych zawierających chlor może prowadzić również do powstawania związków chloroorganicznych, z których kilka to związki trwałe, zdolne do bioakumulacji lub rakotwórcze. Związki fosforu są również jedną z przyczyn eutrofizacji europejskich mórz regionalnych, ponieważ prowadzą do masowego rozrostu glonów oraz powodują inne niepożądane zmiany w środowisku wodnym.
- (5) Naukowy Komitet ds. Środków Weterynaryjnych dotyczących Zdrowia Publicznego (SCVPH) w dniu 30 października 1998 wydał sprawozdanie w sprawie korzyści i ograniczeń związanych z zabiegami przeciwdrobnoustrojowymi przeprowadzanymi na tuszkach drobiowych i zalecił, aby każdy związek lub technika służące odkażaniu były poddawane pełnej ocenie, zanim ich stosowanie zostanie dozwolone.
- (6) W dniach 14–15 grudnia 2005 r. Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) wydał opinię naukową w sprawie oceny skuteczności stosowania nadtlenokwasów jako substancji przeciwdrobnoustrojowych do oczyszczania tuszek drobiowych. Stwierdzono w niej, że trudno ocenić skuteczność stosowania nadtlenokwasów, ponieważ przedłożone protokoły zawierały nie zawsze jasne opisy, a nawet gdyby opisy te były jasne, nie wystarczyłoby to do wykazania skuteczności stosowania nadtlenokwasów w warunkach handlowych.
- (7) W dniu 6 marca 2008 r. EFSA wydał opinię naukową w sprawie oceny potencjalnego wpływu stosowania dwutlenku chloru, chlorynu sodu zakwaszonego, fosforanu trójsodowego oraz nadtlenokwasów na występowanie oporności drobnoustrojów. W związku z tymi ustaleniami EFSA zachęca do dalszych badań nad prawdopodobieństwem wystąpienia podatności na działanie tego rodzaju substancji oraz nad możliwością wystąpienia oporności na antybiotykoterapię oraz na inne środki przeciwdrobnoustrojowe.
- (8) W dniach 18 marca 2008 r. i 2 kwietnia 2008 r. Komitet Naukowy ds. Zagrożeń dla Zdrowia i Środowiska (SCHER) oraz Komitet Naukowy ds. Pojawiających się i Nowo Rozpoznanych Zagrożeń dla Zdrowia (SCENIHR) wydały wspólną opinię naukową w sprawie oddziaływania na środowisko oraz wpływu na oporność drobnoustrojów, jakie mają wspomniane cztery substancje stosowane do usuwania powierzchniowych zanieczyszczeń drobnoustrojami z tuszek drobiowych. Stwierdziły one, że obecnie nie ma wystarczającej wiedzy na temat potencjalnych negatywnych skutków stosowania różnych środków biobójczych, i podsumowały, że brakuje informacji do przeprowadzenia kompleksowych ocen ilościowych. Istnieją pewne obawy dotyczące środowiska związane z możliwością rozprzestrzenienia się lub wyselekcjonowania bardziej opornych szczepów oraz z ich potencjalnymi pozostałościami na tuszkach drobiowych.
- (9) Zważywszy na dostępne informacje naukowe, nie można wykluczyć, że zatwierdzenie tych substancji może doprowadzić do wzrostu oporności drobnoustrojów u ludzi.
- (10) Występowanie oporności drobnoustrojów pozostaje również główną troską organów międzynarodowych zajmujących się medycyną ludzką. Komisja podjęła różne ważne inicjatywy legislacyjne w celu ograniczenia oporności drobnoustrojów, która ma związek z paszą, leczeniem weterynaryjnym zwierząt oraz z żywnością.
- (11) Również Rada przyjęła na swoim posiedzeniu w dniach 9 i 10 czerwca 2008 r. konkluzję Rady w sprawie oporności na antybiotyki i podkreśliła w nich, że oporność drobnoustrojów pozostaje rosnącym problemem zdrowotnym zarówno w Europie, jak i na świecie.
- (12) W rezolucji z dnia 19 czerwca 2008 r. Parlament Europejski wyraził swój brak poparcia dla przedmiotowego wniosku Komisji wynikający z podanych wyżej powodów oraz wezwał Radę do odrzucenia tego wniosku.
- (13) Brak danych naukowych w odniesieniu do zagrożeń związanych ze stosowaniem wspomnianych wyżej substancji prowadzi do zastosowania zasady ostrożności, o której mowa w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 172/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁽¹⁾. Zgodnie z tą zasadą, w szczególnych okolicznościach, gdy po dokonaniu oceny dostępnych informacji stwierdzono niebezpieczeństwo zaistnienia skutków szkodliwych dla zdrowia, ale nadal brak jest pewności naukowej, w oczekiwaniu na dalsze informacje naukowe umożliwiające bardziej wszechstronną ocenę ryzyka mogą zostać przyjęte tymczasowe środki zarządzania ryzykiem konieczne do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia, za którym opowiada się Wspólnota.
- (14) Przedsiębiorstwa przemysłu spożywczego oraz programy badawcze należy zachęcać do gromadzenia danych, tak aby możliwe było dokonanie pełnej oceny skuteczności przedmiotowych substancji i występowania oporności drobnoustrojów, jak również potencjalnego wpływu na środowisko. W tym celu EFSA opublikował dokument zawierający wspólne wytyczne panelu AFC/BIOHAZ⁽²⁾ w sprawie przedkładania danych do oceny bezpieczeństwa i skuteczności stosowania substancji służących do usuwania występujących na powierzchni żywności zanieczyszczeń drobnoustrojami. Rada uważa, że w związku z trwającym właśnie gromadzeniem i oceną takich danych należy zaznać na jej wynik, a wniosek Komisji odrzucić,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie wdrożenia rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie stosowania substancji przeciwdrobnoustrojowych do usuwania zanieczyszczeń powierzchniowych z tuszek drobiowych zostaje odrzucony.

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dziennik EFSA (2006) 3888, s. 1.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 grudnia 2008 r.

W imieniu Rady

M. BARNIER

Przewodniczący

DECYZJA RADY
z dnia 10 lutego 2009 r.
w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka ze Zjednoczonego Królestwa
(2009/122/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 263,

Artykuł 1

Na stanowisko członka w Komitecie Regionów na okres pozostający do końca obecnej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2010 r., zostaje mianowany:

uwzględniając wniosek rządu Zjednoczonego Królestwa,

— pan Robert BRUGHT, Councillor, Newport City.

a także mając na uwadze, co następuje:

Artykuł 2

(1) W dniu 24 stycznia 2006 r. Rada przyjęła decyzję 2006/116/WE ⁽¹⁾ w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2006 r. do dnia 25 stycznia 2010 r.

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 lutego 2009 r.

(2) Stanowisko członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z wygaśnięciem mandatu pana W.J. WILLIAMSZA,

W imieniu Rady
M. KALOUSEK
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 25.2.2006, s. 75.

DECYZJA RADY
z dnia 10 lutego 2009 r.
w sprawie mianowania do Komitetu Regionów zastępcy członka z Portugalii
(2009/123/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 263,

uwzględniając wniosek rządu Portugalii,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 24 stycznia 2006 r. Rada przyjęła decyzję 2006/116/WE⁽¹⁾ w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2006 r. do dnia 25 stycznia 2010 r.

(2) Stanowisko zastępcy członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z wygaśnięciem mandatu pana Vasco CORDEIRO,

Artykuł 1

Na stanowisko zastępcy członka Komitetu Regionów na okres pozostający do końca obecnej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2010 r., zostaje mianowany:

— pan André Jorge DIONÍSIO BRADFORD, Secretário Regional da Presidência, Ponta Delgada, Açores.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 lutego 2009 r.

W imieniu Rady

M. KALOUSEK

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 25.2.2006, s. 75.

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 4 lutego 2009 r.

powołująca reprezentujących sektor prywatny członków grupy ekspertów Wspólne Forum UE ds. Cen Transferowych

(2009/124/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając decyzję Komisji 2007/75/WE z dnia 22 grudnia 2006 r. powołującą grupę ekspertów ds. cen transferowych⁽¹⁾, mającą za zadanie doradzanie Komisji przy rozwiązywaniu problemów podatkowych związanych z cenami transferowymi, w szczególności jej art. 4,

uwzględniając zaproszenie do zgłaszania kandydatur na członków reprezentujących sektor prywatny oraz na przewodniczącego Wspólnego Forum UE ds. Cen Transferowych, opublikowane dnia 22 grudnia 2006 r. na stronie internetowej Dyrekcji Generalnej ds. Podatków i Unii Celnej,

uwzględniając decyzję Komisji 2007/233/WE z dnia 12 kwietnia 2007 r. w sprawie powołania reprezentujących sektor prywatny członków grupy ekspertów Wspólne Forum UE ds. Cen Transferowych⁽²⁾ na dwuletnią odnawialną kadencję,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 4 decyzji 2007/75/WE Komisja powołuje przewodniczącego oraz maksymalnie piętnastu ekspertów z sektora prywatnego posiadających doświadczenie i kompetencje w dziedzinie cen transferowych.
- (2) Kadencja członków reprezentujących sektor prywatny we Wspólnym Forum UE ds. Cen Transferowych upływa

z dniem 28 lutego 2009 r. Należy zatem powołać jednego nowego członka oraz odnowić kadencję przewodniczącego i pozostałych obecnych członków.

- (3) Członkowie Wspólnego Forum UE ds. Cen Transferowych powinni zostać powołani na okres dwóch lat, począwszy od dnia 1 marca 2009 r.,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejszym Komisja powołuje na dwuletnią kadencję przewodniczącego i 15 członków reprezentujących sektor prywatny w grupie ekspertów Wspólne Forum UE ds. Cen Transferowych, których nazwiska podano w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem 1 marca 2009 r.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 lutego 2009 r.

W imieniu Komisji

Robert VERRUE

Dyrektor Generalny ds. Podatków i Unii Celnej

⁽¹⁾ Dz.U. L 32 z 6.2.2007, s. 189.

⁽²⁾ Dz.U. L 100 z 17.4.2007, s. 25.

ZAŁĄCZNIK

Przewodniczący powołany na kolejną kadencję

Bruno GIBERT

Członkowie reprezentujący sektor prywatny

Członkowie powołani na kolejną kadencję

Dirk VAN STAPPEN

Isabel VERLINDEN

Svetla MARINOVA

Werner STUFFER

Heinz-Klaus KROPPE

Kennet PETTERSSON

Sabine WAHL

Guglielmo MAISTO

Guy KERSCH

Theo KEIJZER

Monique VAN HERKSEN

Eduardo GRACIA

Michael SUFRIN

Nicholas DEE

Nowy członek

Andrea BONZANO

DECYZJA KOMISJI**z dnia 12 lutego 2009 r.****w sprawie wkładu finansowego Wspólnoty w zwalczanie pomoru małych przeżuwaczy w Maroku**

(2009/125/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając decyzję Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją 90/424/EWG Wspólnota może udzielić wsparcia dla środków zwalczania choroby w państwie trzecim, jeżeli wystąpienie albo rozwój tej choroby we wspomnianym państwie trzecim może stanowić zagrożenie dla Wspólnoty.
- (2) Pomór małych przeżuwaczy (znany także pod francuską nazwą Peste des Petits Ruminants (PPR)) jest wysoce zakaźną i zaraźliwą chorobą małych przeżuwaczy bardzo podobną do księgosuszu (Rinderpest). Przez ostatnie dziesięć lat choroba ta wykazała wyraźną tendencję do rozprzestrzeniania się zarówno w Afryce, jak i w Azji.
- (3) Maroko poinformowało Komisję, że na terytorium tego kraju wykryto pomór małych przeżuwaczy, który w krótkim czasie rozprzestrzenił się na dużą skalę. Szczep wirusa wykrytego w Maroku należy do rodzaju, którego dotąd nie stwierdzono w Afryce.
- (4) Pomór małych przeżuwaczy można zwalczać za pomocą szczepień. Istnieje szczepionka, która chroni przed wszystkimi serotypami i która stanowi długotrwałą ochronę przed tą chorobą.
- (5) Władze Maroka przygotowały strategię szczepień. Strategię tę wysłały do Komisji i wystąpiły do Wspólnoty z wnioskiem o wsparcie finansowe.
- (6) Zapobieganie rozprzestrzenieniu się pomoru małych przeżuwaczy na teren Wspólnoty nie zawsze jest możliwe poprzez zastosowanie środków na granicy Wspólnoty. Tymczasem wystąpienie ogniska tej choroby

we Wspólnocie miałyby poważne konsekwencje i należy temu przeciwdziałać. Z tego względu właściwe jest wspieranie wysiłków podejmowanych przez Maroko w celu zwalczania tej choroby i niedopuszczenia, aby stała się ona w tym kraju chorobą endemiczną, oraz udostępnienie Maroku szczepionek do akcji szczepień przeciwko pomorowi małych przeżuwaczy. Należy określić maksymalną kwotę wkładu finansowego.

- (7) Ze względu na pilność sytuacji zaleca się wykorzystanie środków przewidzianych w niniejszej decyzji najpóźniej do końca dnia 31 maja 2009 r.
- (8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

1. Komisja przekaze władzom Maroka szczepionki przeciwko pomorowi małych przeżuwaczy do zastosowania w trwającej w Maroku akcji szczepień przeciwko tej chorobie.
2. Środki, o których mowa w ust. 1, realizuje Komisja we współpracy z władzami Maroka. Szczepionki, które mają zostać przekazane władzom Maroka, zostaną użyte w ramach strategii szczepień przeciwko pomorowi małych przeżuwaczy, przewidzianej na rok 2009 w Maroku.

Artykuł 2

1. Komisja ponosi całkowite koszty środków, o których mowa w art. 1 ust. 1, o maksymalnej wysokości nieprzekraczającej 1 500 000 EUR.
2. Komisja udziela zamówienia publicznego (umowa dostawy) dotyczącego środków przewidzianych w ust. 1 w drodze odpowiedniej procedury zaproszenia do składania ofert, która to procedura zostanie uruchomiona do dnia 31 maja 2009 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 19.

3. Niniejszym upoważnia się Dyrektora Generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Zdrowia i Ochrony Konsumentów do podpisania w imieniu Komisji umowy przewidzianej w ust. 2.

Artykuł 3

Wkłady finansowe przewidziane w art. 1 i 2 finansuje się z pozycji 17 04 02 01 budżetu Wspólnot Europejskich na 2009 r.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 lutego 2009 r.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILIOU
Członek Komisji

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia (WE) nr 761/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. dopuszczającego dobrowolny udział organizacji w systemie zarządzania środowiskiem i audytu środowiskowego we Wspólnocie

(Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich L 114 z dnia 24 kwietnia 2001 r.)

(Polskie wydanie specjalne, rozdział 13, tom 26, s. 270)

Tekst rozporządzenia zastępuje się tekstem w brzmieniu:

**„ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 761/2001 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
z dnia 19 marca 2001 r.**

**dopuszczające dobrowolny udział organizacji w systemie ekozarządzania i audytu we Wspólnocie
(EMAS)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾, w świetle wspólnego tekstu zatwierdzonego przez komitet pojedynczy dnia 20 grudnia 2000 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 2 Traktatu stanowi, że jednym z zadań Wspólnoty jest popieranie w całej Wspólnocie stałego wzrostu oraz, że rezolucja z dnia 1 lutego 1993 r. ⁽⁴⁾ podkreśla znaczenie takiego stałego wzrostu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 400 z 22.12.1998, s. 7 oraz Dz.U. C 212 E z 25.7.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 209 z 22.7.1999, s. 43.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 15 kwietnia 1999 r. (Dz.U. C 219 z 30.7.1999, s. 385), potwierdzona w dniu 6 maja 1999 r. (Dz.U. C 279 z 1.10.1999, s. 253), wspólne stanowisko Rady z dnia 28 lutego 2000 r. (Dz.U. C 128 z 8.5.2000, s. 1), decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 lutego 2001 r. i decyzja Rady z dnia 12 lutego 2001 r.

⁽⁴⁾ Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich, zebranych w ramach Rady 1 lutego 1993 r. w sprawie polityki i działań Wspólnoty w zakresie środowiska naturalnego oraz zrównoważonego rozwoju (Dz.U. C 138 z 17.5.1993, s. 1).

(2) Program „W kierunku zrównoważonego rozwoju”, przedstawiony przez Komisję i zatwierdzony w odniesieniu do jego ogólnych rozwiązań uchwałą z dnia 1 lutego 1993 r., podkreśla rolę i obowiązki organizacji, zarówno w umacnianiu gospodarki, jak i ochronie środowiska w całej Wspólnocie.

(3) Program „W kierunku zrównoważonego rozwoju” wzywa do rozszerzenia zakresu instrumentów w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego oraz do wykorzystywania mechanizmów rynkowych w celu zobowiązania organizacji do przyjęcia w tej dziedzinie podejścia aktywnego wykraczającego poza zapewnienie zgodności ze wszystkimi odpowiednimi wymaganiami regulacyjnymi odnoszącymi się do środowiska.

(4) Komisja powinna popierać spójne podejście do aktów prawnych opracowywanych na poziomie wspólnotowym w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego.

(5) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1836/93 z dnia 29 czerwca 1993 r. dopuszczające dobrowolny udział spółek sektora przemysłowego w systemie ekozarządzania i audytu we Wspólnocie ⁽⁵⁾ wykazało swoją skuteczność we wspieraniu doskonalenia efektów działalności środowiskowej przemysłu.

(6) Doświadczenie zdobyte podczas wdrażania rozporządzenia (EWG) nr 1836/93 powinno zostać wykorzystane do zwiększania zdolności systemu ekozarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS) w celu doskonalenia całościowych efektów działalności środowiskowej organizacji.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 168 z 10.7.1993, s. 1.

- (7) EMAS powinien być udostępniony wszystkim organizacjom mającym wpływ na środowisko, dostarczając im środków do kierowania tymi wpływami i doskonalenia całościowych efektów ich działalności środowiskowej.
- (8) Zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, o których mowa w art. 5 Traktatu, skuteczność EMAS we wnoszeniu wkładu w doskonalenie efektów działalności środowiskowej organizacji europejskich może być lepiej osiągnięta na poziomie wspólnotowym. Niniejsze rozporządzenie ogranicza się do zapewnienia jednakowego wdrażania EMAS w całej Wspólnocie poprzez określenie wspólnych zasad, procedur i zasadniczych wymogów dotyczących EMAS, podczas gdy środki, które mogą być odpowiednio wykonane na poziomie krajowym, są pozostawione państwom członkowskim.
- (9) Organizacje powinny być zachęcane do dobrowolnego uczestnictwa w EMAS, które może im przynieść dodatkowe korzyści w postaci mechanizmów kontrolnych, redukcji kosztów i poprawy wizerunku publicznego.
- (10) Ważne jest, aby małe i średnie przedsiębiorstwa uczestniczyły w EMAS, a ich udział powinien być wspierany przez ułatwienie dostępu do informacji, do istniejących funduszy wsparcia i do instytucji publicznych oraz poprzez ustanowienie lub wspieranie działań w zakresie pomocy technicznej.
- (11) Informacje dostarczane przez państwa członkowskie powinny być wykorzystane przez Komisję do oceny zapotrzebowania na opracowanie szczególnych środków, mających na celu zwiększenie udziału w EMAS organizacji, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw.
- (12) Przejrzystość i wiarygodność organizacji wdrażających systemy zarządzania środowiskowego są większe, jeżeli ich system zarządzania, program audytu oraz deklaracja środowiskowa są poddawane badaniu w celu weryfikacji, czy spełniają odpowiednie wymagania niniejszego rozporządzenia, oraz jeżeli deklaracja środowiskowa i jego późniejsze aktualizacje są zatwierdzone przez akredytowanych weryfikatorów środowiskowych.
- (13) Dlatego też konieczne jest zapewnienie i stałe podnoszenie kwalifikacji weryfikatorów środowiskowych poprzez zapewnienie niezależnego i neutralnego systemu akredytacji, szkolenia i właściwego nadzoru ich działalności w celu zagwarantowania pełnej wiarygodności EMAS. W tym celu należy ustanowić ścisłą współpracę między krajowymi instytucjami akredytującymi.
- (14) Należy zachęcać organizacje do opracowywania i powszechnego udostępniania okresowych deklaracji środowiskowych dostarczających społeczeństwu i innym zainteresowanym stronom informacji o ich działaniach w dziedzinie środowiska.
- (15) Państwa członkowskie mogłyby tworzyć mechanizmy zachęcające organizacje do uczestnictwa w EMAS.
- (16) Komisja powinna zapewnić krajom kandydującym pomoc techniczną w tworzeniu struktur niezbędnych do stosowania EMAS.
- (17) Dodatkowo, do ogólnych wymagań systemu zarządzania środowiskowego, EMAS kładzie szczególny nacisk na następujące elementy: zgodność z prawem, doskonalenie efektów działalności środowiskowej, a także na zewnętrzną komunikację i zaangażowanie pracowników.
- (18) Komisja powinna dostosować załączniki do niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem załącznika V, uznać europejskie i międzynarodowe normy dotyczące zagadnień środowiskowych mające znaczenie dla EMAS oraz ustanowić wytyczne we współpracy z zainteresowanymi stronami EMAS w celu zapewnienia konsekwentnego wdrażania wymagań EMAS we wszystkich państwach członkowskich. Opracowując wytyczne, Komisja powinna wziąć pod uwagę wspólnotową politykę w dziedzinie środowiska naturalnego oraz, w szczególności prawodawstwo wspólnotowe, jak również zobowiązania międzynarodowe w stosownych przypadkach.
- (19) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (20) Niniejsze rozporządzenie powinno zostać poddane przeglądowi, w stosownych przypadkach, w świetle doświadczenia uzyskanego po pewnym okresie jego funkcjonowania.
- (21) Instytucje europejskie powinny dołożyć starań w celu przyjęcia zasad ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.
- (22) Niniejsze rozporządzenie przejmuje i zastępuje rozporządzenie (EWG) nr 1836/93, które powinno zatem zostać uchylone,

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

System ekozarządzania i audytu oraz jego cele

1. Ustanawia się wspólnotowy system ekozarządzania i audytu, dopuszczający dobrowolny udział organizacji, zwany dalej EMAS, służący ocenie i doskonaleniu efektów działalności środowiskowej organizacji oraz dostarczaniu odpowiednich informacji społeczeństwu i innym zainteresowanym stronom.

2. Celem EMAS jest wspieranie ciągłego doskonalenia efektów działalności środowiskowej organizacji poprzez:

- a) stworzenie i wdrażanie przez organizacje systemów zarządzania środowiskowego, zgodnie z załącznikiem I;
- b) systematyczną, obiektywną i okresową ocenę działania takich systemów, zgodnie z załącznikiem I;
- c) dostarczanie informacji o efektach działalności środowiskowej oraz prowadzenie otwartego dialogu ze społeczeństwem i innymi zainteresowanymi stronami;
- d) aktywne zaangażowanie pracowników w organizacji oraz właściwe szkolenia wstępne i zaawansowane, które umożliwią aktywne uczestnictwo w realizacji zadań, o których mowa w lit. a). Przedstawiciele pracowników są również włączeni, jeśli o to wystąpią.

Artykuł 2

Definicje

Dla celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „polityka środowiskowa” oznacza ogólne cele i zasady działania organizacji w odniesieniu do środowiska, w tym ich zgodność ze wszystkimi odpowiednimi wymaganiami regulacyjnymi odnoszącymi się do środowiska, a także zobowiązania do ciągłego doskonalenia efektów działalności środowiskowej; polityka środowiskowa dostarcza ramy dla określania i przeglądu celów i zadań środowiskowych;
  - b) „ciągłe doskonalenie efektów działalności środowiskowej” oznacza proces zwiększania, z roku na rok, wymiernych efektów systemu zarządzania środowiskowego związanych z prowadzonym przez organizację zarządzaniem jej znaczącymi aspektami środowiskowymi, oparty na polityce środowiskowej, celach i zadaniach; zwiększanie efektów nie musi następować we wszystkich sferach działalności równocześnie;
  - c) „efekty działalności środowiskowej” oznacza efekty prowadzonego przez organizację zarządzania jej aspektami środowiskowymi;
  - d) „zapobieganie zanieczyszczeniom” oznacza stosowanie procesów, praktyk, materiałów lub produktów, które pozwalają na unikanie, zmniejszenie lub kontrolę zanieczyszczenia, do których można włączyć recykling, oczyszczanie, zmiany w procesach, mechanizmy kontroli, racjonalne wykorzystywanie zasobów i stosowanie materiałów zastępczych;
- e) „przeгляд środowiskowy” oznacza wstępną kompleksową analizę zagadnień w dziedzinie środowiska, oddziaływania oraz efektów związanych z działalnością organizacji (załącznik VII);
  - f) „aspekt środowiskowy” oznacza składnik działalności organizacji, produkty lub usługi, które mogą oddziaływać na środowisko (załącznik VI); znaczący aspekt środowiskowy oznacza aspekt środowiskowy, który ma lub może mieć znaczący wpływ na środowisko naturalne;
  - g) „wpływ na środowisko naturalne” oznacza każdą zmianę w środowisku, korzystną lub szkodliwą, która w całości lub częściowo wynika z działalności organizacji, jej produktów lub usług;
  - h) „program środowiskowy” oznacza opis działań (obowiązków i środków), podjętych lub zaplanowanych dla osiągnięcia celów i zadań środowiskowych wraz z określeniem terminów ich osiągnięcia;
  - i) „cel środowiskowy” oznacza ogólny cel w dziedzinie środowiska wynikający z polityki środowiskowej, który organizacja zamierza zrealizować i który jest określony ilościowo w stosownych przypadkach;
  - j) „zadanie środowiskowe” oznacza szczegółowy wymóg efektów działalności, określony ilościowo, w stosownych przypadkach, w odniesieniu do całości lub części organizacji, wynikający z celów środowiskowych i który należy ustalić i osiągnąć w celu realizacji tych celów;
  - k) „system zarządzania środowiskowego” oznacza część całościowego systemu zarządzania, która obejmuje strukturę organizacyjną, czynności planowania, zakres odpowiedzialności, praktyki, procedury, procesy i zasoby służące rozwijaniu, wdrażaniu, osiąganiu, przeglądaniu i utrzymaniu polityki środowiskowej;
  - l) „audyt środowiskowy” oznacza narzędzie zarządzania obejmujące systematyczną, udokumentowaną, okresową i obiektywną ocenę efektów działalności środowiskowej organizacji, systemu zarządzania i procesów służących ochronie środowiska, w celu:
    - (i) ułatwienia kontroli zarządczej praktyk mogących wywierać wpływ na środowisko;
    - (ii) oceny zgodności z polityką środowiskową, w tym z celami i zadaniami środowiskowymi organizacji (załącznik II);

m) „cykl audytu” oznacza okres czasu, w którym wszystkie działania organizacji poddaje się audytowi (załącznik II);

n) „audytor” oznacza osobę lub grupę osób należących do personelu organizacji lub z zewnątrz, działających w imieniu najwyższego kierownictwa organizacji, posiadających – indywidualnie lub zbiorowo – kompetencje, o których mowa w załączniku II, pkt 2.4, oraz wystarczającą niezależność w zakresie kontrolowanych działań, aby dokonać obiektywnej oceny;

o) „deklaracja środowiskowa” oznacza informacje, wyszczególnione w załączniku III, pkt 3.2 lit. a)–g);

p) „zainteresowana strona” oznacza osobę lub grupę osób, w tym organy władzy, których dotyczą lub na które mają wpływ efekty działalności środowiskowej organizacji;

q) „weryfikator środowiskowy” oznacza każdą osobę lub organizację niezależną od organizacji poddanej weryfikacji, która uzyskała akredytację zgodnie z warunkami i procedurami, o których mowa w art. 4;

r) „system akredytacji” oznacza system akredytacji i nadzoru weryfikatorów środowiskowych, zarządzany przez bezstronną instytucję lub organizację wyznaczoną lub utworzoną przez państwo członkowskie (jednostkę akredytującą), posiadającą wystarczające zasoby i kompetencje oraz właściwe procedury umożliwiające wykonywanie funkcji określonych dla tego systemu w niniejszym rozporządzeniu;

s) „organizacja” oznacza spółkę, korporację, firmę, przedsiębiorstwo, organ lub instytucję albo część lub kombinację powyższych, posiadające lub nie osobowość prawną, publiczne lub państwowe, mające własne funkcje i administrację.

Podmiot, który ma zostać zarejestrowany jako organizacja w ramach EMAS, jest uzgodniony z weryfikatorem środowiskowym oraz, w stosownych przypadkach, z właściwymi organami, z uwzględnieniem wytycznych Komisji, ustanowionych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14 ust. 2, nie przekracza jednak granic jednego państwa członkowskiego. Najmniejszym podmiotem, który może zostać wzięty pod uwagę, jest obiekt. W wyjątkowych okolicznościach określonych przez Komisję zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14 ust. 2, podmiot kwalifikowany do rejestracji w ramach EMAS może być mniejszy od obiektu, np. jednostka pełniący własne funkcje;

t) „obiekt” oznacza cały teren na geograficznie wydzielonym obszarze, podlegający kontroli zarządczej organizacji, obejmującej działania, produkty i usługi, łącznie z całą infrastrukturą, wyposażeniem i materiałami;

u) „właściwe organy” oznaczają krajowe, regionalne lub lokalne organy wyznaczone przez państwa członkowskie zgodnie

z art. 5 do wykonywania zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 3

Udział w EMAS

1. EMAS jest systemem otwartym dla wszystkich organizacji, które pracują nad doskonaleniem efektów swojej działalności środowiskowej.

2. Aby organizacja została zarejestrowana w EMA:

a) prowadzi przegląd środowiskowy swojej działalności, produktów i usług, zgodnie z załącznikiem VII i w odniesieniu do zagadnień zawartych w załączniku VI, oraz, w świetle ustaleń tego przeglądu, wdraża system zarządzania środowiskowego obejmujący wszystkie wymagania, o których mowa w załączniku I, w szczególności zapewnienie zgodności z właściwym przepisami w dziedzinie środowiska.

Jednakże organizacje posiadające certyfikowany system zarządzania środowiskowego, uznany zgodnie z wymaganiami art. 9, przystępując do wdrażania EMAS, nie muszą przeprowadzać formalnego przeglądu środowiskowego, jeśli informacje niezbędne dla identyfikacji i oceny aspektów środowiskowych, określonych w załączniku VI, dostępne są w certyfikowanym systemie zarządzania środowiskowego;

b) przeprowadza lub doprowadza do przeprowadzenia audytu środowiskowego zgodnie z wymaganiami określonymi w załączniku II. Sposób przeprowadzenia audytu pozwala na ocenę efektów działalności środowiskowej organizacji;

c) przygotowuje, zgodnie z załącznikiem III pkt 3.2, deklarację środowiskową. Deklaracja taka ma zwracać szczególną uwagę na wyniki osiągnięte przez organizację w trakcie realizacji jej celów i zadań środowiskowych oraz na wymóg kontynuacji doskonalenia efektów działalności środowiskowej. Deklaracja uwzględnia również potrzeby zainteresowanych stron w zakresie informacji;

d) posiada skontrolowany przegląd środowiskowy, w stosownym przypadku, system zarządzania, procedurę audytu i deklarację środowiskową, w celu weryfikacji, czy spełniają one właściwe wymagania niniejszego rozporządzenia, a także uzyskuje zatwierdzenie deklaracji środowiskowej przez weryfikatora środowiskowego w celu zapewnienia jej zgodności z wymogami załącznika III;

e) przesyła zatwierdzoną deklarację środowiskową właściwym organom państwa członkowskiego, w którym znajduje się organizacja starająca się o rejestrację, oraz udostępnia publicznie deklarację po dokonaniu rejestracji.

3. Aby utrzymać rejestrację w EMAS, organizacja:
- posiada skontrolowany system zarządzania środowiskowego i program audytu zgodnie z wymaganiami załącznika V pkt 5.6;
  - przesyła niezbędne roczne zatwierdzone aktualizacje deklaracji środowiskowej do właściwych organów oraz publicznie je udostępnia. Odstępstwa w zakresie częstotliwości wykonywania aktualizacji deklaracji możliwe są w okolicznościach określonych w wytycznych Komisji przyjętych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14 ust. 2. Dotyczy to w szczególności małych organizacji i małych przedsiębiorstw, zgodnie z zaleceniem Komisji 96/280/WE⁽¹⁾ i przypadków, gdy nie występuje zmiana operacyjna w systemie zarządzania środowiskowego.

Artykuł 4

System akredytacji

1. Państwa członkowskie ustanawiają system akredytacji niezależnych weryfikatorów środowiskowych oraz system nadzoru nad ich działaniami. W tym celu państwa członkowskie mogą wykorzystać istniejące instytucje akredytujące lub właściwe organy, o których mowa w art. 5, albo powołać inny organ o właściwym statusie.

Państwa członkowskie zapewniają, że skład tych systemów daje gwarancję ich niezależności i bezstronności w realizacji przypisanych im zadań.

2. Państwa członkowskie zapewnią pełne funkcjonowanie systemów w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

3. Podczas tworzenia i kierowania systemami akredytacji państwa członkowskie dokonują stosownych konsultacji z zaangażowanymi stronami.

4. Akredytacja weryfikatorów środowiskowych i nadzór nad ich działalnością są zgodne z wymaganiami określonymi w załączniku V.

5. Weryfikatorzy środowiskowi, akredytowani w jednym z państw członkowskich, mogą przeprowadzać weryfikacje w każdym innym państwie członkowskim, zgodnie z wymaganiami ustanowionymi w załączniku V. Państwo członkowskie, w którym prowadzona jest weryfikacja, powiadamiane jest o jej rozpoczęciu, a czynność ta jest przedmiotem nadzoru ze strony jego systemu akredytacji.

6. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o środkach podjętych na podstawie niniejszego artykułu oraz o stosownych zmianach w strukturze i procedurach systemu akredytacji.

7. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14 ust. 2 Komisja wspiera współpracę między państwami członkowskimi, w szczególności w celu uniknięcia niezgodności między załącznikiem V a kryteriami, warunkami i procedurami stosowanymi przez krajowe organy akredytujące do celów akredytacji i nadzoru weryfikatorów środowiskowych, tak aby zapewnić jednolity poziom kwalifikacji weryfikatorów.

8. Organy akredytujące powołują forum, w którego skład wchodzi wszystkie organy akredytujące. Forum ma na celu dostarczanie Komisji informacji i środków umożliwiających wypełnienie przez nią jej obowiązków przewidzianych w ust. 7. Forum zbiera się przynajmniej raz do roku, w obecności przedstawiciela Komisji.

W stosownym przypadku forum opracowuje wytyczne w zakresie akredytacji, kompetencji i nadzoru weryfikatorów środowiskowych. Dokumenty zawierające opracowane wytyczne podlegają procedurze określonej w art. 14 ust. 2.

W celu zapewnienia harmonijnego rozwoju funkcjonowania organów akredytujących i procesów weryfikacji we wszystkich państwach członkowskich forum opracowuje procedury kontroli wzajemnych. Celem kontroli wzajemnych jest zapewnienie spełniania wymogów niniejszego rozporządzenia przez systemy akredytacji państw członkowskich. Sprawozdanie z kontroli wzajemnych przedkładane jest Komisji, która przesyła je do informacji Komitetu, o którym mowa w art. 14 ust. 1 oraz publicznie je udostępnia.

Artykuł 5

Właściwe organy

1. W ciągu 3 miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia każde państwo członkowskie ustanawia właściwy organ odpowiedzialny za wykonywanie zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności w jego art. 6 i art. 7, oraz powiadamia o tym Komisję.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby skład właściwych organów dawał gwarancję ich niezależności i neutralności oraz że organy te stosują przepisy niniejszego rozporządzenia w sposób spójny.

3. Państwa członkowskie posiadają wytyczne dotyczące zawieszenia i wykreślenia z rejestru organizacji, stosowane przez właściwe organy. Właściwe organy posiadają procedury umożliwiające w szczególności:

— uwzględnianie uwag zainteresowanych stron dotyczących zarejestrowanych organizacji, oraz

— odmowę rejestracji, wykreślenie z rejestru lub zawieszenie rejestracji organizacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 107 z 30.4.1996, s. 4.

4. Właściwy organ jest odpowiedzialny za rejestrację organizacji w ramach EMAS i dlatego sprawuje on kontrolę nad wprowadzeniem i utrzymywaniem organizacji w rejestrze.

5. Właściwe organy wszystkich państw członkowskich spotykają się przynajmniej raz do roku w obecności przedstawiciela Komisji. Celem tych spotkań jest zapewnienie spójności procedur dotyczących rejestracji organizacji w ramach EMAS, w tym również zawieszenia lub wykreślenia z rejestru. Właściwe organy realizują kontrole wzajemne w celu wypracowania wspólnych ustaleń w odniesieniu do rejestracji w praktyce. Sprawozdanie z działań w zakresie kontroli wzajemnych przedkładane jest Komisji, która przesyła je do wiadomości Komitetu, o którym mowa w art. 14 ust. 1, oraz publicznie je udostępnia.

Artykuł 6

Rejestracja organizacji

Rejestracja organizacji prowadzona jest przez właściwe organy zgodnie z następującymi zasadami:

1) Jeśli właściwy organ:

- otrzymał zatwierdzonej deklaracji środowiskowej, oraz
- otrzymał wypełniony formularz, zawierający przynajmniej informacje określone w załączniku VIII od organizacji, oraz
- otrzymał jakąkolwiek opłatę rejestracyjną, która może być nałożona zgodnie z art. 16, oraz
- uznaje, na podstawie otrzymanych dowodów, w szczególności poprzez informacje uzyskane od właściwych organów stosowania prawa dotyczące przestrzegania przez organizację właściwych przepisów w dziedzinie środowiska, że organizacja spełnia wszystkie wymagania niniejszego rozporządzenia,

rejestruje on organizację składającą wniosek i nadaje jej numer rejestracyjny. Właściwy organ informuje kierownictwo organizacji, że została ona wpisana do rejestru.

2) Jeśli właściwy organ otrzymał sprawozdanie z nadzoru od organu akredytującego o istnieniu dowodów na to, że czynności weryfikatora środowiskowego nie zostały wykonane w sposób dostatecznie prawidłowy, aby potwierdzić spełnianie przez organizację składającą wniosek wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu, odmawia on rejestracji lub zawiesza ją, w stosownym przypadku, do czasu uzyskania zapewnienia stosowania się przez organizację do EMAS.

3) Jeżeli organizacja nie zdoła przedstawić właściwemu organowi w ciągu trzech miesięcy od chwili zaistnienia takiego obowiązku:

— zatwierdzonej rocznej aktualizacji deklaracji środowiskowej, lub

— wypełnionego formularza, zawierającego przynajmniej informacje określone w załączniku VIII, od organizacji, lub

— żadnej właściwej opłaty rejestracyjnej,

organizacja zostaje, w zależności od charakteru i zakresu uchybienia, zawieszona lub wykreślona z rejestru. Właściwy organ informuje kierownictwo organizacji o przyczynach podjętej decyzji.

4) Jeśli w jakimkolwiek momencie właściwy organ uznaje, na podstawie otrzymanych dowodów, że organizacja nie spełnia już jednego lub więcej warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu, organizacja zostaje zawieszona lub wykreślona z rejestru, w stosownym przypadku, w zależności od charakteru i zakresu uchybienia.

Jeśli właściwy organ zostaje poinformowany przez właściwe organy stosowania prawa o naruszeniu przez organizację odpowiednich wymagań rozporządzeń dotyczących ochrony środowiska, odmawia rejestracji tej organizacji lub zawiesza jej rejestrację.

5) Przed wydaniem odmowy rejestracji, zawieszeniem lub wykreśleniem organizacji z rejestru niezbędne jest przeprowadzenie konsultacji z zainteresowanymi stronami, które przedstawiają właściwemu organowi niezbędne dowody, na których opiera on swoją decyzję. Właściwy organ informuje kierownictwo organizacji o przyczynach podjętych środków oraz procesie dyskusji z właściwymi organami stosowania prawa.

6) Odmowa lub zawieszenie zostają zniesione, jeśli właściwy organ otrzyma zadowalające informacje, potwierdzające spełnianie przez organizację warunków EMAS lub zadowalające informacje od właściwego organu stosowania prawa, że naruszenie zostało usunięte i organizacja poczyniła stosowne kroki zabezpieczające przed jego ponownym wystąpieniem.

Artykuł 7

Wykaz zarejestrowanych organizacji i weryfikatorów środowiskowych

1. Organ akredytujący ustanawia, poddaje przeglądowi i aktualizuje wykazy weryfikatorów środowiskowych oraz ich zakres akredytacji w ich państwie członkowskim. Powiadamia on również Komisję oraz właściwy organ każdego miesiąca o zmianach tego wykazu, w sposób bezpośredni lub poprzez władze krajowe, w zależności od decyzji danego państwa członkowskiego.

2. Właściwe organy ustanawiają i utrzymują oraz co miesiąc aktualizują wykaz organizacji zarejestrowanych w ich państwie członkowskim. Powiadamiają też Komisję o comiesięcznych zmianach tego wykazu w sposób bezpośredni lub poprzez władze krajowe, w zależności od decyzji danego państwa członkowskiego, oraz mogą zorganizować system wymiany informacji w zależności od sektora gospodarki oraz obszaru kompetencji, w ramach dla sieci delegowanych organów lokalnych.

3. Rejestr weryfikatorów środowiskowych i organizacji zarejestrowanych w EMAS prowadzony jest przez Komisję, która publicznie go udostępnia.

Artykuł 8

Logo

1. Organizacje uczestniczące w EMAS mają prawo do używania logo określonego w załączniku IV tylko pod warunkiem posiadania ważnej rejestracji w systemie. Specyfikacje techniczne dotyczące reprodukcji logo zostają przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14 ust. 2 i opublikowane przez Komisję.

2. Logo EMAS może być stosowane przez organizacje w następujących przypadkach:

- a) na zatwierdzonych informacjach, zgodnie z opisem podanym w załączniku III, pkt 3.5, w okolicznościach określonych w wytycznych Komisji, przyjętych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14 ust. 2, które zapobiegają niezgodności z etykietami produktów ekologicznych (w takim przypadku należy stosować wersję 2 logo w formie zaprezentowanej w załączniku IV);
- b) na zatwierdzonych deklaracjach środowiskowych (w takim przypadku należy stosować wersję 2 logo w formie zaprezentowanej w załączniku IV);
- c) na papierze firmowym zarejestrowanych organizacji (w takim przypadku należy stosować wersję 1 logo w formie zaprezentowanej w załączniku IV);
- d) na materiałach informacyjnych upowszechniających udział organizacji w EMAS (w takim przypadku należy stosować wersję 1 logo w formie zaprezentowanej w załączniku IV);
- e) na lub w reklamach produktów, działań i usług, tylko w okolicznościach określonych w wytycznych Komisji przyjętych zgodnie z art. 14 ust. 2, które zapobiegają niezgodności z etykietami produktów ekologicznych.

3. Logo nie jest stosowane w następujących przypadkach:

- a) na produktach lub ich opakowaniach zbiorczych;
- b) łącznie z porównywalnymi twierdzeniami dotyczącymi innych produktów, działań i usług.

Jednakże, w ramach oceny przewidzianej w art. 15 ust. 3, Komisja rozważa wyjątkowe okoliczności, w jakich możliwe jest stosowanie logo i dla tych przypadków przyjmuje, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14 ust. 2, szczególne zasady, które zapobiegają niezgodności z etykietami produktów ekologicznych.

Artykuł 9

Związki z normami europejskimi i międzynarodowymi

1. Organizacje wdrażające europejskie lub międzynarodowe normy w zakresie zagadnień dotyczących środowiska istotne dla EMAS oraz posiadające uzyskany zgodnie z właściwymi procedurami certyfikat, potwierdzający przestrzeganie przez nie tych norm, są uważane za spełniające odpowiednie wymagania niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem, że:

- a) normy te zostały uznane przez Komisję, stanowiącą zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14 ust. 2;
- b) wymagania akredytacji dla organu certyfikującego są uznane przez Komisję stanowiącą zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14 ust. 2.

Odniesienia dotyczące uznanych norm (włączając właściwe działy EMAS, do których mają zastosowanie) oraz uznane wymogi akredytacyjne zostają opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

2. Zarejestrowanie w ramach EMAS organizacji, o których mowa w ust. 1, możliwe jest po wykazaniu przez te organizacje weryfikatorowi środowiskowemu zgodności z wymaganiami nieobjętymi uznanymi normami.

Artykuł 10

Związki z innymi aktami prawnymi z zakresu ochrony środowiska we Wspólnocie

1. EMAS pozostaje bez uszczerbku dla:

- a) prawa wspólnotowego; lub
- b) prawa krajowego lub norm technicznych nieregulowanych prawem wspólnotowym; oraz
- c) obowiązków organizacji wynikających z tego prawa oraz norm dotyczących kontroli w dziedzinie środowiska.

2. Państwa członkowskie rozważają możliwość uwzględnienia faktu rejestracji w EMAS, przeprowadzonej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, we wdrażaniu i stosowaniu prawodawstwa w dziedzinie środowiska, tak aby uniknąć niepotrzebnego powielania wysiłków zarówno organizacji, jak i właściwych organów stosowania prawa.

Państwa członkowskie informują Komisję o środkach podjętych w tym zakresie. Komisja przekazuje informacje otrzymane od państw członkowskich do Parlamentu Europejskiego i Rady w najszybszym możliwym terminie, nie rzadziej niż raz na trzy lata.

Artykuł 11

Wspieranie uczestnictwa organizacji, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw

1. Państwa członkowskie wspierają udział organizacji w EMAS, mając w szczególności na uwadze zapewnienie uczestnictwa małych i średnich przedsiębiorstw, poprzez:

- ułatwianie dostępu do informacji, funduszy wsparcia, instytucji publicznych i zamówień publicznych, bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych regulujących zamówienia publiczne,
- ustanawianie lub wspieranie środków w zakresie pomocy technicznej, w szczególności w powiązaniu z inicjatywami ze strony właściwych lokalnych lub profesjonalnych punktów kontaktowych (np. lokalne władze, izby handlowe, stowarzyszenia handlowe lub rzemieślnicze),
- ustalenie opłat rejestracyjnych w racjonalnej wysokości wspierającej szersze uczestnictwo.

Celem wspierania uczestnictwa małych i średnich przedsiębiorstw, również tych skupionych na właściwie wydzielonych geograficznie terenach, lokalne władze we współpracy ze stowarzyszeniami przemysłowymi, izbami handlowymi i stronami zainteresowanymi mogą oferować pomoc w określeniu znaczących wpływów na środowisko. Małe i średnie przedsiębiorstwa mogą następnie wykorzystać te informacje w celu zdefiniowania programów środowiskowych i ustanowienia celów i zadań środowiskowych dla ich systemu zarządzania EMAS. Ponadto na poziomie regionalnym lub krajowym można rozwinąć programy zaprojektowane dla wspierania uczestnictwa małych i średnich przedsiębiorstw, np. podejście „krok po kroku”, które docelowo prowadzi do rejestracji w ramach EMAS. Taki system ma na celu unikanie niepotrzebnych obciążeń administracyjnych jego uczestników, w szczególności małych organizacji.

2. W celu zachęcenia do uczestnictwa organizacji w EMAS Komisja i inne instytucje Wspólnoty, jak również inne władze publiczne na poziomie krajowym, rozważają sposób uwzględnienia, bez uszczerbku dla prawa wspólnotowego, faktu rejestracji w ramach EMAS w kontekście ustanawiania kryteriów obowiązujących w ich polityce zamówień publicznych.

3. Państwa członkowskie informują Komisję o środkach podjętych na podstawie niniejszego artykułu. Komisja przekazuje otrzymane informacje od państw członkowskich do Parla-

mentu Europejskiego i Rady w najszybszym możliwym terminie, nie rzadziej niż raz na trzy lata.

Artykuł 12

Informacja

1. Każde państwo członkowskie podejmuje odpowiednie środki, aby zapewnić że:

- a) organizacje zostały poinformowane o treści niniejszego rozporządzenia;
- b) opinia publiczna została poinformowana o celach i zasadniczych elementach EMAS.

Państwa członkowskie wykorzystują, w stosownych przypadkach, we współpracy m.in. ze stowarzyszeniami przemysłowymi, organizacjami konsumenckimi, organizacjami ekologicznymi, związkami zawodowymi i instytucjami lokalnymi, profesjonalne publikacje, lokalną prasę, kampanie promocyjne lub jakiegokolwiek inne środki dostępne w celu wspierania ogólnej wiedzy o EMAS.

2. Państwa członkowskie informują Komisję o środkach podjętych na podstawie niniejszego artykułu.

3. Komisja jest odpowiedzialna za wspieranie EMAS na poziomie wspólnotowym. W szczególności analizuje ona, w drodze konsultacji z członkami Komitetu, o którym mowa w art. 14 ust. 1, możliwości rozprzestrzeniania najlepszych praktyk przy użyciu właściwych dla tego celu sposobów i środków.

Artykuł 13

Naruszenia

Państwa członkowskie podejmują właściwe środki prawne lub administracyjne w przypadku niezgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia oraz powiadamiają Komisję o tych środkach.

Artykuł 14

Komitet

1. Komisja jest wspierana przez komitet.
2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

3. Komitet uchwała regulamin wewnętrzny.

Artykuł 15**Przeгляд**

1. Nie później niż pięć lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia Komisja dokonuje przeglądu EMAS w świetle doświadczeń zdobytych w trakcie jego funkcjonowania i, w razie konieczności, przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie propozycje odpowiednich zmian.

2. Wszystkie załączniki do niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem załącznika V, przyjęte są przez Komisję stanowiącą zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14 ust. 2 w świetle doświadczeń zdobytych w trakcie funkcjonowania EMAS i w odpowiedzi na określone potrzeby w zakresie wytycznych do wymagań EMAS.

3. We współpracy z państwami członkowskimi, nie później niż 5 lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, Komisja ocenia w szczególności stosowanie, rozpoznawanie i interpretację logo EMAS w szczególności przez społeczeństwo i inne zainteresowane strony oraz decyduje, czy istnieje potrzeba zmiany logo i wymogów jego stosowania.

Artykuł 16**Koszty i opłaty**

1. Możliwe jest ustanowienie, zgodnie z ustaleniami państw członkowskich, systemu opłat mających na celu pokrycie kosztów administracyjnych poniesionych w związku z procedurami rejestracyjnymi organizacji i akredytacją oraz nadzorem weryfikatorów środowiskowych oraz innych kosztów związanych z EMAS.

2. Państwa członkowskie informują Komisję o środkach podjętych na podstawie niniejszego artykułu.

Artykuł 17**Uchylenie rozporządzenia (EWG) nr 1836/93**

1. Rozporządzenie (EWG) nr 1836/93 traci moc z datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, z zastrzeżeniem ust. 2–5 niniejszego artykułu.

2. Pozostają w mocy krajowe systemy akredytacji i właściwe organy utworzone zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1836/93. Państwa członkowskie modyfikują procedury stosowane przez systemy akredytacji i właściwe organy na mocy odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie zapewniają pełną zdolność funkcjonowania tych systemów w terminie 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

3. Weryfikatorzy środowiskowi akredytowani zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1836/93 mogą kontynuować swą działalność zgodnie z wymogami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.

4. Obiekty zarejestrowane zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1836/93 pozostają w rejestrze EMAS. Nowe wymagania niniejszego rozporządzenia zostają sprawdzone podczas następnej weryfikacji obiektu. Jeśli termin następnej weryfikacji wypada wcześniej niż 6 miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, termin ten może zostać przedłużony o 6 miesięcy, w porozumieniu z weryfikatorem środowiskowym i właściwymi organami.

5. Ustęp 3 i 4 stosuje się także do akredytowanych weryfikatorów środowiskowych i obiektów zarejestrowanych zgodnie z art. 14 rozporządzenia (EWG) nr 1836/93, pod warunkiem uznania przez właściwe instytucje akredytujące i właściwe organy, iż weryfikatorzy i zarejestrowane obiekty spełniają wszystkie wymogi rozporządzenia (EWG) nr 1836/93 i powiadomienia o tym fakcie Komisji.

Artykuł 18**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 marca 2001 r.

Parlament Europejski
N. FONTAINE
Przewodniczący

W imieniu Rady
A. LINDH
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

A. WYMAGANIA DOTYCZĄCE SYSTEMU ZARZĄDZANIA ŚRODOWISKOWEGO

System zarządzania środowiskowego jest wdrażany zgodnie z podanymi poniżej wymaganiami (sekcja 4 EN ISO 14001:1996) (*):

I-A. Wymagania dotyczące systemu zarządzania środowiskowego

I-A.1. Wymagania ogólne

Organizacja ustanawia i utrzymuje system zarządzania środowiskowego. Niniejszy załącznik określa wymagania dotyczące tego systemu.

I-A.2. Polityka środowiskowa

Najwyższe kierownictwo określa politykę środowiskową organizacji i zapewnia, że polityka ta:

- a) jest odpowiednia do charakteru, skali oraz wpływu na środowisko jej działań, produktów i usług;
- b) zawiera zobowiązanie do ciągłego doskonalenia oraz zapobiegania zanieczyszczeniom;
- c) zawiera zobowiązanie do przestrzegania stosownych przepisów ustawodawczych i wykonawczych w dziedzinie środowiska oraz innych wymogów, do spełnienia których organizacja aspiruje;
- d) zapewnia ramy dla ustanawiania i przeglądu celów oraz zadań środowiskowych;
- e) jest udokumentowana, wdrożona i utrzymywana oraz podana do wiadomości wszystkich pracowników;
- f) jest publicznie dostępna.

I-A.3. Planowanie

I-A.3.1. Aspekty środowiskowe

Organizacja ustanawia i utrzymuje procedurę(-y) pozwalającą(-e) na identyfikację aspektów środowiskowych swojej działalności, produktów lub usług, które może kontrolować i na które można się spodziewać, że posiada wpływ, w celu ustalenia, które z nich mają lub mogą mieć znaczący wpływ na środowisko. Organizacja zapewnia, że aspekty związane z tym znaczącym wpływem zostają uwzględnione podczas określania jej celów środowiskowych.

Organizacja stale aktualizuje te informacje.

I-A.3.2. Wymagania prawne i inne wymagania

Organizacja ustanawia i utrzymuje procedurę pozwalającą na identyfikację i uzyskanie dostępu do wymagań prawnych i innych wymagań, które organizacja zobowiązuje się spełnić, a które mają związek z aspektami środowiskowymi jej działalności, produktów lub usług.

I-A.3.3. Cele i zadania

Organizacja ustala i utrzymuje udokumentowane cele i zadania środowiskowe dla każdej stosownej funkcji i poziomu w strukturze organizacji.

(*) Wykorzystania tekstu normy krajowej w niniejszym załączniku dokonano za zgodą CEN. Pełny tekst normy krajowej jest dostępny do nabycia w krajowych instytucjach normalizacyjnych, których wykaz zamieszczono w niniejszym załączniku.

Podczas ustalania i przeglądu celów organizacja bierze pod uwagę wymagania prawne i inne wymagania, znaczące aspekty środowiskowe, warianty technologiczne oraz uwarunkowania finansowe, funkcjonalne i handlowe, jak również opinie zainteresowanych stron.

Cele i zadania środowiskowe są zgodne z polityką środowiskową, z uwzględnieniem zobowiązania do zapobiegania zanieczyszczeniom.

I-A.3.4. Program(-y) zarządzania środowiskowego

Organizacja ustanawia i utrzymuje program(-y) realizacji celów i zadań, który(-e) obejmuje(-ą):

- a) podział odpowiedzialności za realizację celów i zadań dla każdej właściwej funkcji i poziomu organizacji;
- b) środki, za pomocą których cele te mają być osiągnięte oraz ramy czasowe realizacji celów.

Jeśli projekt dotyczy nowych inwestycji oraz nowej lub zmienionej działalności, produktów lub usług, program(-y) jest (są) w miarę potrzeb zmieniany(-e) dla zapewnienia stosowania zarządzania środowiskowego w odniesieniu do takiego projektu.

I-A.4. Wdrażanie i funkcjonowanie

I-A.4.1. Struktura i odpowiedzialność

W celu ułatwienia skutecznego zarządzania środowiskowego określa się, dokumentuje i podaje do wiadomości role, odpowiedzialność i uprawnienia.

Kierownictwo organizacji zapewnia środki niezbędne do wykonania i kontrolowania systemu zarządzania środowiskowego. Środki te obejmują zasoby ludzkie, specjalistyczne umiejętności, technologie i środki finansowe.

Najwyższe kierownictwo organizacji mianuje specjalnego(-ych) przedstawiciela(-i) kierownictwa, któremu (którym) niezależnie od jego (ich) innych obowiązków przypisana zostaje rola, obowiązki i uprawnienia w celu:

- a) zapewnienia, że wymogi systemu zarządzania środowiskowego są ustanowione, wdrożone i utrzymywane zgodnie z niniejszą normą międzynarodową;
- b) sprawozdawczości, dla potrzeb najwyższego kierownictwa, z efektów zarządzania środowiskowego w celu jego przeglądu oraz jako podstawę poprawy tego systemu.

I-A.4.2. Szkolenie, wiedza i kompetencje

Organizacja określa potrzeby w zakresie szkoleń, wymagając, aby cały personel, którego praca może mieć znaczący wpływ na środowisko, otrzymał odpowiednie szkolenie.

Organizacja ustanawia i utrzymuje procedury pozwalające na zapoznanie swoich pracowników lub członków spełniających każdą właściwą funkcję i na każdym właściwym poziomie z:

- a) znaczeniem zgodności z polityką środowiskową i procedurami w tej dziedzinie oraz wymaganiami systemu zarządzania środowiskowego;
- b) istniejącymi lub potencjalnymi, znaczącymi wpływami na środowisko wywoływanymi przez ich pracę oraz korzyściami dla środowiska wynikającymi z poprawy efektów ich osobistego działania;
- c) ich zadaniami i odpowiedzialnością w zakresie zgodności z polityką środowiskową i procedurami w tej dziedzinie oraz wymaganiami systemu zarządzania środowiskowego, w tym wymaganiami co do gotowości i reagowania w sytuacjach zagrożenia;
- d) potencjalnymi konsekwencjami odstępstw od ustalonych procedur.

Personel wykonujący zadania mogące mieć znaczący wpływ na środowisko posiada odpowiednie kompetencje nabyte w drodze właściwej edukacji, szkolenia i/lub doświadczenia.

I-A.4.3. *Komunikacja*

W odniesieniu do aspektów środowiskowych i systemu zarządzania środowiskowego organizacja ustanawia i utrzymuje procedury obejmujące:

- a) komunikację wewnętrzną między poszczególnymi poziomami i funkcjami w strukturze organizacji;
- b) przyjmowanie, dokumentowanie i odpowiadanie na właściwą korespondencję zewnętrzną zainteresowanym stronom.

Organizacja uwzględnia procesy dotyczące komunikacji zewnętrznej w znaczących aspektach środowiskowych i dokumentuje swoją decyzję.

I-A.4.4. *Dokumentacja systemu zarządzania środowiskowego*

Organizacja ustanawia i utrzymuje system informacji, w formie papierowej lub elektronicznej, zawierający:

- a) opis kluczowych elementów systemu zarządzania i ich wzajemnych oddziaływań;
- b) wskazówki do właściwej dokumentacji.

I-A.4.5. *Kontrola dokumentów*

Organizacja ustanawia i utrzymuje procedury kontroli dokumentów wymagane przez niniejszą normę międzynarodową i gwarantujące:

- a) możliwość lokalizacji dokumentów;
- b) okresowe przeglądy dokumentów, niezbędne weryfikacje i zatwierdzenia ich dokładności przez upoważniony personel;
- c) dostępność aktualnych wersji danych dokumentów we wszystkich miejscach, gdzie wykonywane są czynności niezbędne dla efektywnego funkcjonowania systemu zarządzania środowiskowego;
- d) natychmiastowe usuwanie nieaktualnych dokumentów z wszystkich miejsc ich ukazywania się i używania lub zapobieganie ich nieumyślnemu wykorzystaniu w inny sposób;
- e) właściwe oznakowanie wszystkich nieaktualnych dokumentów przechowywanych w celach archiwalnych lub ze względów prawnych.

Dokumentacja jest czytelna, opatrzona datą (także datą każdej weryfikacji) i łatwa do zidentyfikowania, utrzymana w sposób uporządkowany i zachowana na czas określony. Ustanawia się i utrzymuje procedury i obowiązki dotyczące tworzenia i modyfikacji różnych rodzajów dokumentów.

I-A.4.6. *Kontrola operacyjna*

Zgodnie ze swoją polityką oraz celami i zadaniami organizacja określa czynności i działania, które związane są ze zidentyfikowanymi znaczącymi aspektami środowiskowymi. Działania te, w tym ich utrzymywanie, zostają zaplanowane w celu zapewnienia ich przeprowadzania zgodnie z określonymi warunkami poprzez:

- a) ustanowienie i utrzymywanie udokumentowanych procedur dotyczących sytuacji, gdy brak takich czynności może prowadzić do odstępstw od polityki środowiskowej i przyjętych celów i zadań;
- b) określenie kryteriów operacyjnych w tych procedurach;

- c) ustanowienie i utrzymywanie procedur związanych z możliwymi do identyfikacji, znaczącymi aspektami środowiskowymi towarów i usług wykorzystywanych przez organizację oraz powiadomienie o tych procedurach i wymaganiach dostawców i kontrahentów.

I-A.4.7. *Gotowość i reagowanie w sytuacjach zagrożenia*

Organizacja ustanawia i utrzymuje procedury identyfikacji prawdopodobieństwa wystąpienia i reakcji na wypadki i sytuacje zagrożenia oraz zapobiegania i łagodzenia związanych z nimi wpływów na środowisko.

Organizacja dokonuje przeglądu i w razie potrzeby weryfikacji jej procedur gotowości i reagowania w sytuacjach zagrożenia, w szczególności po zaistnieniu wypadku lub sytuacji zagrożenia.

W sytuacjach uzasadnionych względami praktycznymi organizacja okresowo testuje te procedury.

I-A.5. *Działania kontrolne i korygujące*

I-A.5.1. *Monitorowanie i pomiary*

Organizacja ustanawia i utrzymuje udokumentowane procedury regularnego monitorowania i prowadzenia pomiarów w odniesieniu do kluczowych właściwości prowadzonych przez organizację czynności i działań, które mogą mieć znaczący wpływ na środowisko. Obejmuje ono rejestrowanie informacji, pozwalającej na śledzenie działania, stosownych wskaźników operacyjnych oraz zgodności z przyjętymi przez organizację celami i zadaniami.

Sprzęt służący do monitorowania podlega kalibracji i konserwacji, a dokumenty rejestrujące ten proces są przechowywane zgodnie z procedurami przyjętymi w organizacji.

Organizacja ustanawia i utrzymuje udokumentowaną procedurę okresowej oceny zgodności z właściwymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi.

I-A.5.2. *Niezgodność, działania korygujące i zapobiegawcze*

Organizacja ustanawia i utrzymuje procedury określania odpowiedzialności i uprawnień w zakresie traktowania i badania niezgodności, podejmowania działań łagodzących wszelkie skutki oraz inicjowania i uzupełniania działań naprawczych i zapobiegawczych.

Wszelkie działania korygujące lub zapobiegawcze podjęte w celu wyeliminowania przyczyn rzeczywistych lub potencjalnych przypadków niezgodności są właściwie dobrane do skali problemu i współmierne do napotkanego wpływu na środowisko.

Organizacja wdraża i rejestruje wszelkie zmiany w udokumentowanych procedurach, wynikające z podjętych działań korygujących i zapobiegawczych.

I-A.5.3. *Rejestracja danych*

Organizacja ustanawia i utrzymuje procedury identyfikacji, utrzymywania i likwidowania danych związanych z działalnością w dziedzinie środowiska. Dane te obejmują dane o szkoleniach oraz wyniki audytów i przeglądów.

Dane związane z działalnością w dziedzinie środowiska są czytelne, możliwe do identyfikacji oraz jasno powiązane z czynnością, produktem lub usługą, której dotyczą. Dane są przechowywane i utrzymywane w sposób umożliwiający natychmiastowe odzyskanie oraz chronione przed uszkodzeniem, pogorszeniem jakości lub utratą. Należy ustalić i rejestrować okresy przechowywania danych.

Dane są utrzymywane w sposób odpowiedni dla danego systemu i organizacji, aby wykazać zgodność z wymaganiami niniejszej normy międzynarodowej.

I-A.5.4. Audyt systemu zarządzania środowiskowego

Organizacja ustanawia i utrzymuje program(-y) i procedury wykonywania okresowych audytów systemu zarządzania środowiskowego, mających na celu:

a) ustalenie, czy system zarządzania środowiskowego

1) jest zgodny z ustaleniami dotyczącymi zarządzania środowiskowego, w tym wymaganiami niniejszej normy międzynarodowej; oraz

2) został wykonany i funkcjonuje w sposób prawidłowy; oraz

b) dostarczenia kierownictwu organizacji informacji o wynikach audytu.

Program audytu w organizacji, w tym wszelkie harmonogramy, przygotowany jest w oparciu o stopień znaczenia danej czynności dla środowiska oraz wyniki wcześniejszych audytów. Aby opisywać zagadnienie w sposób wyczerpujący, procedura audytu zawiera zakres, częstotliwość i metodologię audytu, jak również obowiązki i wymagania dotyczące przeprowadzenia audytu i przygotowania sprawozdania z jego wyników.

I-A.6. Przegląd na poziomie kierownictwa

Z częstotliwością przez siebie ustaloną kierownictwo organizacji dokonuje przeglądu systemu zarządzania środowiskowego w celu zapewnienia jego ciągłej przydatności, stosowności i skuteczności. Procedura przeglądu gwarantuje zgromadzenie informacji niezbędnych kierownictwu organizacji do przeprowadzenia właściwej oceny. Przegląd podlega udokumentowaniu.

Przegląd na poziomie kierownictwa uwzględnia ewentualną potrzebę zmian w polityce, celach i innych elementach systemu zarządzania środowiskowego w świetle wyników audytu systemu, zmienionych okoliczności i zobowiązania do ciągłej poprawy.

Wykaz krajowych organów normalizacyjnych

B: IBN/BIN (Institut Belge de Normalisation Belgisch Instituut voor Normalisatie)

DK: DS (Dansk Standard)

D: DIN (Deutsches Institut für Normung e. V.)

EL: ELOT (Ελληνικός οργανισμός τυποποίησης)

E: AENOR (Asociación Española de Normalización y Certificación)

F: AFNOR (Association Française de Normalisation)

IRL: NSAI (National Standards Authority of Ireland)

I: UNI (Ente Nazionale Italiano di Unificazione)

L: SEE (Service de l'Energie de l'Etat) (Luxembourg)

NL: NEN (Nederlands Normalisatie-Instituut)

A: ON (Österreichisches Normungsinstitut)

P: IPQ (Instituto Português da Qualidade)

FIN: SFS (Suomen Standardisoimisliitto r.y)

S: SIS (Standardiseringsen i Sverige)

UK: BSI (British Standards Institution).

B. KWESTIE, KTÓRYMI MAJĄ ZAJĄĆ SIĘ ORGANIZACJE WDRAŻAJĄCE EMAS**1. Zgodność z prawem**

Organizacje są w stanie wykazać, że:

- a) dokonały identyfikacji wszystkich właściwych przepisów w dziedzinie środowiska i znają konsekwencje dla organizacji wynikające z tych przepisów;
- b) zapewniają przestrzeganie prawa w zakresie przepisów w dziedzinie środowiska; oraz
- c) mają stosowne procedury pozwalające organizacji na bieżące spełnianie tych wymagań.

2. Efekty działalności

Organizacje są w stanie wykazać, że ich system zarządzania i procedury audytu uwzględniają zagadnienie rzeczywistych efektów działalności środowiskowej organizacji w odniesieniu do aspektów określonych w załączniku VI. Efekty działalności organizacji w świetle jej celów i zadań podlegają ocenie w ramach procesu przeglądu na poziomie kierownictwa. Ponadto organizacja zobowiązuje się do ciągłego doskonalenia efektów jej działalności środowiskowej. W procesie tym organizacja może oprzeć swą działalność o lokalne, regionalne lub krajowe programy środowiskowe.

Środki do osiągnięcia celów i zadań nie mogą stanowić celów środowiskowych. Jeśli organizacja obejmuje jeden lub więcej obiektów, każdy z obiektów, do którego stosuje się EMAS spełnia wszystkie wymagania EMAS, włączając w to ciągłe doskonalenie efektów działalności środowiskowej, zgodną z definicją w art. 2 lit. b).

3. Komunikacja i relacje ze światem zewnętrznym

Organizacje są w stanie wykazać prowadzenie otwartego dialogu ze społeczeństwem oraz innymi zainteresowanymi stronami, w tym społecznością lokalną i klientami, w odniesieniu do wpływu na środowisko ich działalności, produktów i usług, w celu identyfikacji obaw społeczeństwa i zainteresowanych stron.

4. Udział pracowników

W uzupełnieniu wymagań sekcji A niniejszego załącznika należy dążyć do zaangażowania pracowników w proces ciągłego doskonalenia efektów działalności środowiskowej. W tym celu należy stosować odpowiednie formy uczestnictwa, takie jak system książki propozycji lub praca zespołowa nad poszczególnymi projektami lub komitety działające w dziedzinie środowiska. Organizacje uwzględniają wytyczne Komisji w sprawie stosowania najlepszej praktyki w tej dziedzinie. Przedstawiciele pracowników są włączani w realizację procesu, jeśli się o to zwróca.

ZAŁĄCZNIK II

WYMAGANIA DOTYCZĄCE WEWNĘTRZNEGO AUDYTU ŚRODOWISKOWEGO

2.1. Wymagania ogólne

Audyty wewnętrzne zapewniają, że działalność wykonywana przez organizację jest zgodna z ustalonymi procedurami. Audyt może także zidentyfikować problemy związane z przyjętymi procedurami oraz możliwości poprawienia procedur. Zakres audytów przeprowadzanych w organizacji może wahać się od audytów o prostej procedurze do audytów o działaniu złożonym. W danym okresie działalności wszystkie działania w konkretnej organizacji są przedmiotem audytu. Okres potrzebny do zakończenia audytów wszystkich działań jest określany jako cykl audytów. W przypadku małych, nieskomplikowanych organizacji możliwe jest przeprowadzenie audytu wszystkich działań w tym samym czasie. Dla tych organizacji cykl audytu to okres między audytami.

Wewnętrzne audyty są przeprowadzane przez osoby wystarczająco niezależne od kontrolowanej działalności, aby zapewnić niezależne podejście. Audyty mogą być wykonywane przez pracowników organizacji lub przez strony zewnętrzne (pracownicy zatrudnieni w innych organizacjach, pracownicy innych części tej samej organizacji lub konsultanci).

2.2. Cele

Program audytu środowiskowego organizacji określa na piśmie cele każdego audytu lub cyklu audytu, w tym częstotliwość audytu dla każdego działania.

Cele obejmują w szczególności ocenę istniejących systemów zarządzania oraz określenie zgodności z polityką i programem organizacji, w tym zgodności z odpowiednimi wymaganiami regulacyjnymi w dziedzinie środowiska.

2.3. Zakres

Ogólny zakres poszczególnych audytów, lub, w stosownych przypadkach, każdego etapu cyklu audytu określa się w sposób jasny; zakres ten wyraźnie wskazuje:

- 1) obszary tematyczne objęte audytem;
- 2) działania objęte audytem;
- 3) kryteria środowiskowe, które mają być uwzględnione;
- 4) okres objęty audytem.

Audyt środowiskowy obejmuje ocenę danych faktograficznych, niezbędnych do oceny efektów działalności.

2.4. Organizacja i zasoby

Aby osiągnąć założone cele, audyty środowiskowe są wykonywane przez osoby lub grupy osób posiadających odpowiednią znajomość sektorów i dziedzin poddanych audytowi, w tym wiedzę i doświadczenie w zakresie właściwych zagadnień dotyczących środowiska, zarządzania, zagadnień technicznych i regulacyjnych oraz wystarczające przeszkolenie i wysoki poziom umiejętności w przeprowadzaniu audytu. Środki i czas przeznaczone na przeprowadzenie audytu są współmierne do zakresu i celów audytu.

Najwyższe kierownictwo organizacji wspiera przeprowadzanie audytu.

Audytorzy są wystarczająco niezależni od działań, których audytu dokonują, co umożliwia im formułowanie obiektywnego i bezstronnego sądu.

2.5. Planowanie i przygotowanie audytu

Każdy audyt jest planowany i przygotowywany ze szczególnym uwzględnieniem celów:

- zapewnienia odpowiednich środków,
- zapewnienia, aby każda osoba włączona w proces audytu (w tym audytorzy, kierownictwo i personel) rozumiała swoje zadania i obowiązki.

Przygotowanie obejmuje zapoznanie się z działalnością organizacji i ustanowionym w niej systemem zarządzania środowiskowego oraz przegląd wyników i wniosków z poprzednich audytów.

2.6. Czynności w ramach audytu

Czynności w ramach audytu obejmują rozmowy z personelem, weryfikację warunków działania i sprzętu oraz przegląd rejestrów, pisemnych procedur i innych odnośnych dokumentów, w celu dokonania oceny efektów działalności środowiskowej będących przedmiotem audytu, aby określić, czy spełnia stosowane normy, przepisy lub ustalone cele i zadania oraz czy wdrożony system zarządzania odpowiedzialnością środowiskową jest skuteczny i odpowiedni. Dla ustalenia skuteczności całego systemu zarządzania wskazane jest, między innymi, stosowanie wyrywkowych kontroli na miejscu dotyczących zgodności z tymi kryteriami.

W procesie audytu uwzględnia się w szczególności następujące kroki:

- a) zrozumienie systemów zarządzania;
- b) ocena mocnych i słabych stron systemów zarządzania;
- c) gromadzenie stosownych dowodów;
- d) ocena wyników audytu;
- e) przygotowanie wniosków z audytu;
- f) sporządzenie sprawozdania z wyników i wniosków z audytu.

2.7. Sporządzenie sprawozdania z wyników i wniosków z audytu

1. Pisemne sprawozdanie z audytu we właściwej formie i treści jest przygotowywane przez audytorów w celu pełnego, formalnego przedstawienia wyników i wniosków z audytu, na koniec każdego audytu i cyklu audytu.

Wyniki i wnioski z audytu są formalnie przedstawiane najwyższemu kierownictwu organizacji.

2. Podstawowe cele pisemnego sprawozdania z audytu są następujące:

- a) udokumentowanie zakresu audytu;
- b) dostarczenie kierownictwu informacji na temat stanu zgodności z polityką środowiskową organizacji oraz postępu w dziedzinie środowiska w organizacji;
- c) dostarczenie kierownictwu informacji na temat skuteczności i rzetelności rozwiązań dotyczących monitorowania wpływów organizacji na środowisko;
- d) w stosownych przypadkach, wskazanie potrzeby podjęcia działań korygujących.

2.8. Czynności po przeprowadzeniu audytu

Proces audytu kończy się przygotowaniem i wdrożeniem planu odpowiednich działań korygujących.

Należy opracować i wdrożyć odpowiednie mechanizmy, aby zapewnić, że wyniki audytu są wykorzystywane.

2.9. Częstotliwość audytu

Audyt lub cykl audytu podlega zakończeniu we właściwych odstępach czasu, nie dłuższych niż 3 lata. Częstotliwość audytów dla każdego działania jest różna i zależy od:

- a) charakteru, skali i złożoności działalności;
- b) znaczenia powiązanych wpływów na środowisko;
- c) znaczenia i pilności problemów wykrytych w następstwie wcześniejszych audytów;
- d) historii problemów związanych ze środowiskiem.

Bardziej złożone działania o bardziej znaczącym wpływie na środowisko są częściej poddawane audytowi.

Organizacja określa własny program audytu i jego częstotliwość, biorąc pod uwagę wytyczne Komisji przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14 ust. 2.

ZAŁĄCZNIK III

DEKLARACJA ŚRODOWISKOWA

3.1. Wstęp

Celem deklaracji środowiskowej jest dostarczenie społeczeństwu i innym zainteresowanym stronom informacji dotyczącej wpływu na środowisko oraz efektów działalności i ciągłego doskonalenia efektów działalności środowiskowej organizacji. Jest to także środek służący wyrażeniu przez zainteresowane strony obaw zidentyfikowanych zgodnie z załącznikiem I – sekcji B.3 i uznanych przez organizację za znaczące (załącznik VI, pkt 6.4). Informacja środowiskowa przedstawiana jest w sposób jasny i spójny w formie wydrukowanej dla tych, którzy nie mają innych możliwości dostępu do tej informacji. Wymaga się, aby przy pierwszej swojej rejestracji, a następnie co trzy lata, organizacja udostępniała informacje określone w pkt 3.2 w ujednoliconej wersji drukowanej.

Komisja przyjmuje wytyczne dotyczące deklaracji środowiskowej zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14 ust. 2.

3.2. Deklaracja środowiskowa

Przy swojej pierwszej rejestracji organizacja sporządza informację środowiskową, uwzględniając kryteria wymienione w pkt 3.5, zwaną deklaracją środowiskową, która ma zostać zatwierdzona przez weryfikatora środowiskowego. Po zatwierdzeniu informacja ta jest przedstawiana właściwym organom, a następnie udostępniona publicznie. Deklaracja środowiskowa jest środkiem komunikacji i dialogu ze społeczeństwem i innymi zainteresowanymi stronami w odniesieniu do efektów działalności środowiskowej organizacji. Redagując i planując deklarację środowiskową, organizacja bierze pod uwagę potrzeby społeczeństwa i zainteresowanych stron w zakresie informacji.

Informacja obejmuje co najmniej:

- a) jasny i jednoznaczny opis organizacji rejestrującej się w ramach EMAS i streszczenie dotyczące jej działalności, produktów i usług oraz jej związków z organizacjami macierzystymi, w stosownych przypadkach;
- b) politykę środowiskową i krótki opis systemu zarządzania środowiskowego organizacji;
- c) opis wszystkich ważnych bezpośrednich i pośrednich aspektów środowiskowych, z których wynikają znaczące wpływy organizacji na środowisko oraz wyjaśnienie dotyczące charakteru wpływów w odniesieniu do tych aspektów (załącznik VI);
- d) opis celów i zadań środowiskowych, w odniesieniu do znaczących aspektów środowiskowych i wpływów na środowisko;
- e) streszczenie dostępnych danych dotyczących efektów działalności organizacji w odniesieniu do celów i zadań środowiskowych odpowiadających znaczącym wpływom organizacji na środowisko. Streszczenie może zawierać dane liczbowe dotyczące emisji zanieczyszczeń, wytwarzania odpadów, zużycia surowców, energii i wody, hałasu jak również innych aspektów wymienionych w załączniku VI. Dane pozwalają na porównanie, rok po roku, oceny rozwoju efektów działalności środowiskowej organizacji;
- f) inne czynniki dotyczące efektów działalności środowiskowej, w tym efekty działalności w odniesieniu do przepisów prawnych w zakresie ich znaczącego wpływu na środowisko;
- g) nazwisko i numer akredytacji weryfikatora środowiskowego oraz datę zatwierdzenia.

3.3. Kryteria sprawozdawczości dotyczące efektów działalności środowiskowej

Dane bazowe wytwarzane przez system zarządzania środowiskowego są wykorzystywane wielokrotnie w różny sposób w celu wykazania efektów działalności środowiskowej organizacji. W tym celu organizacje mogą stosować istniejące wskaźniki efektów działalności środowiskowej, upewniając się, że wybrane wskaźniki:

- a) dają dokładną ocenę działania organizacji;
- b) są zrozumiałe i niedwuznaczne;

- c) pozwalają na porównanie, rok po roku, w celu dokonania oceny rozwoju efektów działalności środowiskowej organizacji;
- d) pozwala na porównanie z wzorcami sektorowymi, krajowymi lub regionalnymi wzorcami, w odpowiednich przypadkach;
- e) pozwala na odpowiednie porównanie z wymogami regulacyjnymi.

3.4. Utrzymywanie publicznego dostępu do informacji

Organizacja uaktualnia informację określoną w pkt 3.2, a wszelkie zmiany są zatwierdzane co roku przez weryfikatora środowiskowego. Odstępstwa dotyczące częstotliwości wykonania aktualizacji mogą być dokonane w okolicznościach określonych w wytycznych Komisji, przyjętych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14 ust. 2. Po zatwierdzeniu zmiany są także przedstawiane właściwym organom oraz publicznie udostępniane.

3.5. Publikacja informacji

Organizacje mogą zwracać się do różnych odbiorców lub zainteresowanych stron z informacjami wytwarzanymi przez ich systemy zarządzania środowiskowego oraz wykorzystywać tylko wybrane informacje z deklaracji środowiskowej. Każda informacja dotycząca środowiska opublikowana przez organizację może być opatrzona logo EMAS pod warunkiem zatwierdzenia jej przez weryfikatora środowiskowego, który potwierdzi, że informacja jest:

- a) dokładna i niewprowadzająca w błąd;
- b) uzasadniona i sprawdzalna;
- c) właściwa i stosowana w odpowiednim kontekście lub okolicznościach;
- d) reprezentatywna dla całościowych efektów działalności środowiskowej organizacji;
- e) o niskim prawdopodobieństwie błędnej interpretacji;
- f) znacząca w odniesieniu do całościowego wpływu organizacji na środowisko,

i odnosi się do ostatniej deklaracji środowiskowej organizacji, z którego została zaczerpnięta.

3.6. Publiczna dostępność

Informacja przygotowana zgodnie z pkt 3.2 lit. a)–g), stanowiąca deklarację środowiskową organizacji i uaktualnione informacje określone w pkt 3.4, jest udostępniana społeczeństwu i innym zainteresowanym stronom. Deklaracja środowiskowa jest publicznie dostępna. Zachęca się organizacje do wykorzystywania wszystkich dostępnych w tym celu metod (publikacji w wersji elektronicznej, bibliotek itd.). Organizacja jest w stanie wykazać weryfikatorowi środowiskowemu, że każdy, kto jest zainteresowany efektami działalności środowiskowej organizacji, ma łatwy i swobodny dostęp do informacji wymaganej w pkt 3.2 lit. a)–g) i pkt 3.4.

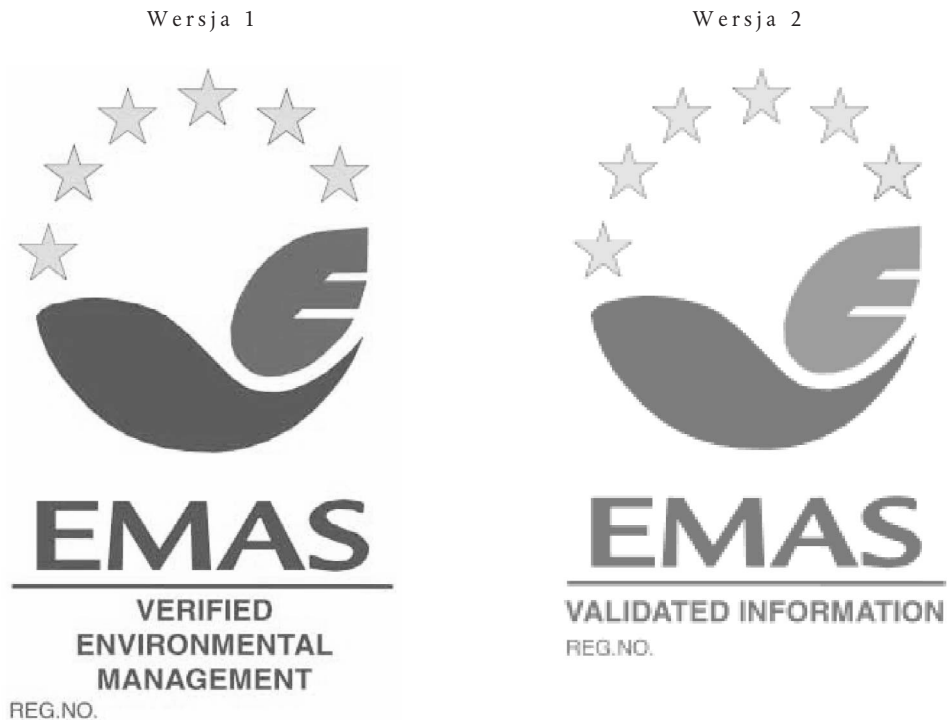
3.7. Odpowiedzialność w wymiarze lokalnym

Organizacje zarejestrowane w systemie EMAS mogą zdecydować się na przygotowanie jednej wspólnej deklaracji środowiskowej, obejmującej pewną liczbę różnych lokalizacji geograficznych. Zamiarem systemu EMAS jest zapewnienie odpowiedzialności w wymiarze lokalnym, stąd też organizacje zapewniają, że znaczące wpływy na środowisko każdego obiektu są wyraźnie zidentyfikowane i zgłoszone we wspólnej deklaracji środowiskowej.

ZAŁĄCZNIK IV

Logo

Logo może być wykorzystywane przez organizacje zarejestrowane w ramach EMAS w każdym z 11 języków, pod warunkiem zastosowania następujących sformułowań:

	Wersja 1	Wersja 2
język duński:	„verificeret miljøledelse”	„bekræftede oplysninger”
język niemiecki:	„geprüftes Umweltmanagement”	„geprüfte Information”
język grecki:	„επιβεωρημένη περιβαλλοντική διαχείριση”	„επικυρωμένες πληροφορίες”
język hiszpański:	„Gestión ambiental verificada”	„información validada”
język fiński:	„vahvistettu ympäristöasioiden hallinta”	„vahvistettua tietoa”
język francuski:	„Management environnemental vérifié”	„information validée”
język włoski:	„Gestione ambientale verificata”	„informazione convalidata”
język niderlandzki:	„Geverifieerd milieuzorgsysteem”	„gevalideerde informatie”
język portugalski:	„Gestão ambiental verificada”	„informação validada”
język szwedzki:	„Kontrollerat miljöledningssystem”	„godkänd information”

Obie wersje logo w każdym przypadku są opatrzone numerem rejestracyjnym organizacji.

Logo może być reprodukowane:

- w trzech kolorach (Pantone nr 355 Green; Pantone nr 109 Yellow; Pantone nr 286 Blue), lub
- w kolorze czarnym na białym tle, lub
- w kolorze białym na czarnym tle.

ZAŁĄCZNIK V

AKREDYTACJA, NADZÓR I ROLA WERYFIKATORÓW ŚRODOWISKOWYCH

5.1. Zagadnienia ogólne

Akredytacja weryfikatorów środowiskowych odbywa się w oparciu o ogólne zasady kompetencji określone w niniejszym załączniku. Organy akredytujące mogą akredytować osoby, organizacje lub osoby i organizacje, jako weryfikatorów środowiskowych. Wymagania proceduralne oraz szczegółowe kryteria stosowane w akredytacji weryfikatorów środowiskowych określone są zgodnie art. 4 przez krajowe systemy akredytacji, w oparciu o te zasady. Zgodność z tymi zasadami zostaje zapewniona poprzez proces kontroli wzajemnych ustanowiony przez art. 4.

5.2. Wymagania związane z akredytacją weryfikatorów środowiskowych

5.2.1. Następujące kompetencje stanowią minimalne wymagania, do których stosuje się weryfikator środowiskowy, osoba lub organizacja:

- a) znajomość i zrozumienie niniejszego rozporządzenia, ogólnego funkcjonowania systemów zarządzania środowiskowego, stosownych norm i wytycznych wydanych przez Komisję na podstawie art. 4 i art. 14 ust. 2, dla użytku niniejszego rozporządzenia;
- b) znajomość i zrozumienie wymagań ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych, właściwych dla rodzaju działalności poddawanej weryfikacji;
- c) znajomość i zrozumienie zagadnień z dziedziny środowiska, w tym środowiskowego wymiaru zrównoważonego rozwoju;
- d) znajomość i zrozumienie aspektów technicznych działalności poddawanej weryfikacji, istotnych z punktu widzenia zagadnień z dziedziny środowiska;
- e) zrozumienie ogólnych zasad funkcjonowania działalności poddawanej weryfikacji umożliwiające ocenę systemu zarządzania pod kątem stosowności;
- f) znajomość i zrozumienie wymagań i metodologii audytu środowiskowego;
- g) znajomość audytu informacji (deklaracja środowiskowa).

Kandydat na weryfikatora środowiskowego zobowiązany jest dostarczyć organowi akredytującemu, do którego składa wniosek, właściwe dowody potwierdzające jego wiedzę, odpowiednie doświadczenie i możliwości techniczne w wyżej wymienionych dziedzinach.

Ponadto weryfikator środowiskowy jest niezależny, w szczególności od audytora lub konsultanta organizacji, bezstronny i obiektywny w wykonywaniu swych zadań.

Osoba lub organizacja pełniąca rolę weryfikatora środowiskowego zapewnia, że zarówno on/ona, jak i podległy mu/jej personel jest wolny od wszelkich nacisków o charakterze handlowym, finansowym lub innych, które mogłyby wpłynąć na ich osąd lub podważyć zaufanie do niezależności i uczciwości ich opinii wydawanych w związku z ich działalnością, oraz że wszyscy oni przestrzegają zasad mających zastosowanie w tym względzie.

Dla celów spełnienia wymagań niniejszego rozporządzenia w zakresie weryfikacji, weryfikator środowiskowy posiada udokumentowaną metodologię i procedury, obejmujące również mechanizmy kontroli jakości oraz rozwiązania dotyczące poufności.

W przypadku gdy weryfikatorem środowiskowym jest organizacja, posiada ona i udostępnia na wniosek schemat organizacyjny przedstawiający struktury i obowiązki w ramach organizacji oraz oświadczenie o jej statusie prawnym, własnościowym oraz źródłach finansowania.

5.2.2. Zakres akredytacji

Zakres akredytacji weryfikatorów środowiskowych określony jest w oparciu o klasyfikację działalności gospodarczej (NACE) ustanowioną rozporządzeniem Rady (EWG) 3037/90⁽¹⁾. Zakres akredytacji jest ograniczony stosownie do kompetencji weryfikatora. Zakres akredytacji uwzględnia również, w stosownych przypadkach, rozmiar i stopień złożoności działalności; zostanie to zapewnione poprzez nadzór.

5.2.3. Dodatkowe wymagania dla akredytacji weryfikatorów środowiskowych prowadzących weryfikacje samodzielnie

Osoby będące weryfikatorami środowiskowymi, prowadzące weryfikacje samodzielnie, obok spełniania wymagań określonych w pkt 5.2.1 i 5.2.2, posiadają dodatkowo:

- wszelkie kompetencje niezbędne do prowadzenia weryfikacji w dziedzinach, w których są akredytowani,
- ograniczony zakres akredytacji stosowny do ich indywidualnych kompetencji.

Zgodność z tymi warunkami zapewniona jest poprzez ocenę przeprowadzaną przed wydaniem akredytacji oraz poprzez rolę nadzorczą organu akredytującego.

5.3. Nadzór nad weryfikatorami środowiskowymi

5.3.1. Nadzór nad weryfikatorami środowiskowymi sprawowany przez organ akredytujący, który udzielił im akredytacji.

Weryfikator środowiskowy niezwłocznie informuje organ akredytujący o wszelkich zmianach mających znaczenie dla akredytacji lub jej zakresu.

Przyjmuje się przepisy, w regularnych odstępach czasu nieprzekraczających 24 miesięcy, dla zapewnienia, aby weryfikator środowiskowy nadal spełniał wymagania akredytacyjne oraz w celu monitorowania jakości przeprowadzonych przez niego weryfikacji. Nadzór może być sprawowany poprzez audyt administracyjny, kontrolę na miejscu, kwestionariusze, przegląd deklaracji środowiskowych zatwierdzonych przez weryfikatora oraz przegląd sprawozdań z weryfikacji. Nadzór powinien być proporcjonalny do działania podjętego przez weryfikatora.

Wszelkie decyzje organu akredytującego o cofnięciu czy zawieszeniu akredytacji lub ograniczeniu jej zakresu mogą być podjęte tylko pod warunkiem, że weryfikator środowiskowy miał możliwość bycia wysłuchanym.

5.3.2. Nadzór nad weryfikatorami środowiskowymi prowadzącymi weryfikacje w państwie członkowskim innym niż to, w którym wydano ich akredytację

Weryfikator środowiskowy akredytowany w jednym państwie członkowskim, przed przystąpieniem do weryfikacji przeprowadzanej w innym państwie członkowskim, dostarcza organowi akredytującemu tego państwa członkowskiego, z przynajmniej czterotygodniowym wyprzedzeniem, powiadomienie o:

- szczegółach dotyczących jego akredytacji, kompetencji oraz, w stosownych przypadkach, składu zespołu,
- kiedy i gdzie weryfikacja będzie przeprowadzana: adres i dane kontaktowe organizacji, oraz, jeśli to konieczne, środki podjęte w celu rozwiązania kwestii znajomości prawa i języka.

Organ akredytujący może zażądać dalszych wyjaśnień dotyczących niezbędnej wiedzy prawnej i językowej, jak podano wyżej.

Powiadomienie takie przekazywane jest przed każdą nową weryfikacją.

⁽¹⁾ Dz.U. L 293 z 24.10.1990, s. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 761/93 (Dz.U. L 83 z 3.4.1993, s. 1).

Organ akredytujący nie nakłada innych warunków ograniczających prawo weryfikatora środowiskowego do świadczenia usług w państwie członkowskim innym niż to, w którym przyznano akredytację. W szczególności nie wprowadza się dyskryminujących opłat za powiadomienie. Organ akredytujący nie wykorzystuje również procedury powiadamiania w celu opóźnienia przybycia weryfikatora. Jakiegokolwiek trudności związane z nadzorem nad weryfikatorem w powiadomionym terminie są odpowiednio uzasadniane. W przypadku zaistnienia kosztów związanych z nadzorem organ akredytujący uprawniony jest do wprowadzenia odpowiedniej opłaty.

Jeśli sprawujący nadzór organ akredytujący nie jest usatysfakcjonowany jakością pracy wykonanej przez weryfikatora środowiskowego, przesyła sprawozdanie z weryfikacji do właściwego weryfikatora środowiskowego, instytucji akredytującej, która wydała akredytację, właściwego dla organizacji poddanej weryfikacji organu oraz, w przypadku dalszego sporu, do forum organu akredytującego.

Organizacje nie mogą odmówić organom akredytującym prawa do sprawowania nadzoru nad weryfikatorem środowiskowym w drodze naocznej oceny podczas procesu weryfikacji.

5.4. Rola weryfikatorów środowiskowych

5.4.1. Rola weryfikatora środowiskowego polega na sprawdzeniu, bez uszczerbku dla uprawnień państw członkowskich w zakresie stosowania prawa, w odniesieniu do wymagań regulacyjnych:

a) zgodności ze wszystkimi wymaganiami niniejszego rozporządzenia: wstępny przegląd środowiskowy, w stosownych przypadkach, system zarządzania środowiskowego, audyt środowiskowy i jego wyniki oraz deklaracja środowiskowa;

b) rzetelności, wiarygodności i prawidłowości danych i informacji zawartych w:

— deklaracji środowiskowej (załącznik III, pkt 3.2 i 3.3),

— informacji środowiskowej podlegającej zatwierdzeniu (załącznik III, pkt 3.4).

Weryfikator środowiskowy bada w szczególności, w sposób jak najbardziej profesjonalny, techniczną prawidłowość wstępnego przeglądu środowiskowego, w stosownych przypadkach, lub audytu lub innych procedur przeprowadzanych przez organizację, unikając niepotrzebnego powielania tych procedur. Weryfikator powinien stosować między innymi kontrole na miejscu w celu ustalenia rzetelności wyników audytu wewnętrznego.

5.4.2. Podczas pierwszej weryfikacji weryfikator środowiskowy sprawdza w szczególności czy organizacja spełnia poniższe wymogi:

a) w pełni funkcjonujący system zarządzania środowiskowego zgodny z załącznikiem I;

b) w pełni zaplanowany program audytu, który rozpoczęto zgodnie z załącznikiem II, tak że przynajmniej dziedziny o najbardziej znaczącym wpływie na środowisko zostały już nim objęte;

c) zakończenie jednego przeglądu na poziomie kierownictwa;

d) deklaracja środowiskowa opracowana zgodnie z załącznikiem III, pkt 3.2.

5.4.3. Zgodność z prawem

Weryfikator środowiskowy zapewnia, aby organizacja posiadała stosowne procedury w celu przeprowadzania kontroli tych aspektów swojej działalności, które podlegają właściwym przepisom prawa wspólnotowego lub krajowego, oraz że procedury te są w stanie zapewnić zgodność z prawem. Kontrole audytu dostarczają w szczególności dowodów potwierdzających zdolność stosownych procedur do zapewnienia zgodności z prawem.

Weryfikator środowiskowy nie zatwierdza deklaracji środowiskowej, jeśli podczas weryfikacji stwierdzi, np. w drodze kontroli na miejscu, że organizacja nie działa w sposób zgodny z prawem.

5.4.4. Definicja organizacji

Weryfikując system zarządzania środowiskowego oraz zatwierdzając deklarację środowiskową, weryfikator środowiskowy zapewnia, aby poszczególne części organizacji zostały zdefiniowane jednoznacznie i w sposób odpowiadający faktycznemu podziałowi działań. Zawartość deklaracji w przejrzysty sposób uwzględnia różne części organizacji, do których EMAS ma zastosowanie.

5.5. Warunki wykonywania czynności weryfikatora środowiskowego

5.5.1. Weryfikator środowiskowy działa w zakresie swojej akredytacji, na podstawie pisemnej umowy z organizacją, określającej zakres jego pracy, umożliwiającej weryfikatorowi środowiskowemu działanie w sposób niezależny i profesjonalny oraz zobowiązującej organizację do niezbędnej współpracy.

5.5.2. Weryfikacja obejmuje kontrole dokumentacji, wizytę w organizacji obejmującą w szczególności wywiady z pracownikami, przygotowanie sprawozdania dla kierownictwa organizacji oraz propozycje rozwiązania przez organizację problemów podniesionych w sprawozdaniu.

5.5.3. Dokumentacja, która ma zostać poddana kontroli przed wizytą, obejmuje podstawowe informacje o organizacji i prowadzonej przez nią działalności, jej politykę środowiskową i program środowiskowy, opis systemu zarządzania środowiskowego funkcjonującego w organizacji, szczegóły związane z przeglądem środowiskowym lub przeprowadzonym audytem, sprawozdanie z tego przeglądu lub audytu oraz w sprawie podjętego działania korygującego, a także projekt deklaracji środowiskowej.

5.5.4. Weryfikator środowiskowy przygotowuje sprawozdanie dla kierownictwa organizacji. Sprawozdanie to obejmuje:

- a) wszystkie zagadnienia mające związek z pracą prowadzoną przez weryfikatora środowiskowego;
- b) punkt wyjściowy organizacji w procesie wdrażania systemu zarządzania środowiskowego;
- c) ogólnie, opis przypadków niezgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia, a w szczególności:
  - wady techniczne metod przeglądu środowiskowego lub audytu lub systemu zarządzania środowiskowego lub innych mających znaczenie procesów,
  - punkty projektu deklaracji środowiskowej, z którymi nie zgadza się weryfikator, wraz ze szczegółami dotyczącymi zmian lub uzupełnień, jakie powinny być wprowadzone do deklaracji;
- d) porównanie z poprzednią deklaracją środowiskową oraz ocenę efektów działalności organizacji.

5.6. Częstotliwość weryfikacji

W porozumieniu z organizacją weryfikator środowiskowy przygotowuje program, który zapewnia, aby wszystkie elementy wymagane do celów rejestracji w ramach EMAS poddane były weryfikacji w okresie nieprzekraczającym 36 miesięcy. Ponadto, nie rzadziej niż co 12 miesięcy, weryfikator środowiskowy zatwierdza wszelkie uaktualnione informacje zawarte w deklaracji środowiskowej. Odstępstwa od częstotliwości, z jaką ma być dokonywana aktualizacja, możliwe są w okolicznościach określonych w wytycznych Komisji przyjętych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14 ust. 2.

ZAŁĄCZNIK VI

ASPEKTY ŚRODOWISKOWE

6.1. Zagadnienia ogólne

Organizacja rozpatruje wszystkie aspekty środowiskowe swoich działań, produktów i usług oraz decyduje, na podstawie kryteriów uwzględniających przepisy wspólnotowe, które z ich aspektów mają znaczący wpływ na środowisko oraz przyjmuje je za podstawę formułowania jej celów i zadań środowiskowych. Kryteria te są publicznie dostępne.

Organizacja uwzględnia zarówno bezpośrednie, jak i pośrednie aspekty środowiskowe swoich działań, produktów i usług.

6.2. Bezpośrednie aspekty środowiskowe

Obejmują one działania organizacji, nad którymi sprawuje ona kontrolę zarządczą, i mogą obejmować, ale nie tylko:

- a) emisje do powietrza;
- b) uwalnianie do wód;
- c) zapobieganie, recykling, ponowne użycie, transport i usuwanie odpadów stałych i innych, w szczególności odpadów niebezpiecznych;
- d) korzystanie z gruntów i ich zanieczyszczanie;
- e) korzystanie z zasobów naturalnych i surowców (w tym energii);
- f) problemy lokalne (hałas, wibracja, nieprzyjemne zapachy, pył, efekt wizualny itp.);
- g) zagadnienia związane z transportem (towarów, usług i pracowników);
- h) ryzyko wypadków środowiskowych i wpływów wynikających lub mogących wynikać wskutek wydarzeń, wypadków i potencjalnych sytuacji zagrożenia;
- i) wpływ na bioróżnorodność.

6.3. Pośrednie aspekty środowiskowe

Działania organizacji, jej produkty i usługi mogą być u źródła znaczących aspektów środowiskowych, pozostających poza pełną kontrolą zarządczą organizacji.

Mogą one obejmować, ale nie tylko:

- a) zagadnienia dotyczące produktów (projekt, rozwój, opakowanie, transport, wykorzystanie oraz odzysk/usuwanie odpadów);
- b) inwestycje kapitałowe, udzielanie pożyczek, świadczenie usług ubezpieczeniowych;
- c) nowe rynki;
- d) wybór i strukturę usług (np. transport lub usługi w zakresie zaopatrywania w żywność);
- e) decyzje administracyjne i planistyczne;
- f) strukturę oferty produktów;
- g) efekty działalności środowiskowej oraz praktyki środowiskowe wykonawców, podwykonawców i dostawców.

Organizacje muszą być w stanie wykazać, że dokonały identyfikacji znaczących aspektów środowiskowych, związanych z ich procedurami zamówień, oraz że związane z nimi znaczące wpływy na środowisko znalazły odzwierciedlenie w systemie zarządzania. Organizacja powinna dołożyć starań, aby zapewnić, że dostawcy oraz podmioty działające w imieniu organizacji zachowywały, w ramach swoich działań podejmowanych w ramach wykonywania umów, zgodność z polityką środowiskową organizacji.

W przypadku tych pośrednich aspektów środowiskowych organizacja rozważa, jak duży wpływ może mieć na te aspekty oraz jakie środki może podjąć w celu zmniejszenia wpływu na środowisko.

6.4. Znaczenie

Organizacja jest odpowiedzialna za zdefiniowanie kryteriów oceny znaczenia aspektów środowiskowych swoich działań, produktów i usług w celu ustalenia, które z nich wywierają znaczący wpływ na środowisko. Kryteria przyjęte przez organizację są wyczerpujące, możliwe do niezależnego sprawdzenia, powielenia i publicznie dostępne.

Ustanawiając kryteria oceny znaczenia swoich aspektów środowiskowych, organizacja może wziąć pod uwagę, ale nie tylko:

- a) informacje o stanie środowiska w celu zidentyfikowania czynności, produktów i usług organizacji, które mogą wywierać wpływ na środowisko;
- b) posiadane przez organizację dane dotyczące ryzyka związanego z nakładami materiałów i energii, zrzutami, odpadami i emisjami;
- c) opinie zainteresowanych stron;
- d) podlegające regulacji działania organizacji w dziedzinie środowiska;
- e) działalność związaną z zamówieniami;
- f) projektowanie, rozwój, wytwarzanie, dystrybucję, obsługę techniczną, użycie, ponowne użycie, recykling i usuwanie produktów organizacji;
- g) działania organizacji, które są źródłem najbardziej znaczących kosztów środowiskowych i korzyści dla środowiska.

Oceniając znaczenie wpływów na środowisko działań organizacji, bierze ona pod uwagę nie tylko normalne warunki funkcjonowania, ale także warunki istniejące podczas rozruchu i końcowej fazy eksploatacji oraz warunki nadzwyczajne, które można w rozsądny sposób przewidzieć. Uwzględnia się działalność prowadzoną w przeszłości, aktualną i planowaną.

ZAŁĄCZNIK VII

PRZEGLĄD ŚRODOWISKOWY**7.1. Zagadnienia ogólne**

Organizacja, która nie dostarczyła informacji niezbędnych do identyfikacji i oceny znaczących aspektów środowiskowych zgodnie z załącznikiem VI jest zobowiązana do przygotowania swojego aktualnego stanowiska w odniesieniu do środowiska, w drodze przeglądu. Celem przeglądu powinno być rozpatrzenie wszystkich aspektów środowiskowych organizacji, stanowiących podstawę ustanowienia systemu zarządzania środowiskowego.

7.2. Wymagania

Przegląd powinien obejmować pięć kluczowych zagadnień:

- a) wymagania ustawodawcze, wykonawcze i inne, którym podlega organizacja;
  - b) identyfikację wszystkich aspektów środowiskowych mających znaczący wpływ na środowisko, zgodnie z załącznikiem VI, określonych, w stosownych przypadkach, w ujęciu jakościowym i ilościowym oraz opracowanie rejestru aspektów uznanych za znaczące;
  - c) opis kryteriów stosowanych do oceny znaczenia wpływu na środowisko, zgodnie z załącznikiem VI, pkt 6.4;
  - d) analizę wszystkich istniejących praktyk i procedur zarządzania środowiskowego;
  - e) ocenę informacji zwrotnej z badania wcześniejszych przypadków.
-

ZAŁĄCZNIK VIII

INFORMACJE DO CELÓW REJESTRACJI

Minimalne wymagania

Nazwa organizacji:
Adres organizacji:
Osoba kontaktowa:
Kod rodzaju działalności wg NACE:
Liczba pracowników:

Nazwisko weryfikatora środowiskowego:
Numer akredytacji:
Zakres akredytacji:
Data następnej deklaracji środowiskowej:
Nazwa i dane kontaktowe właściwego dla organizacji organu lub organów przestrzegania prawa

Sporządzono ..... dnia .../.../2000 r.

Podpis przedstawiciela organizacji

.....”

NOTA DO CZYTELNIKA

Instytucje postanowiły zaprzestać umieszczania w swoich tekstach wzmianek o ostatnich zmianach cytowanych aktów.

O ile nie określono inaczej, akty, do których następują odesłania w opublikowanych tekstach, są aktami obecnie obowiązującymi.